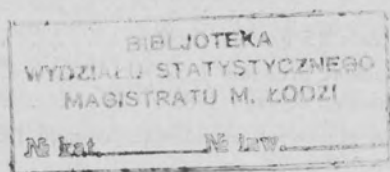

DZIENNIK ZARZĄDU

M. ŁODZI

WYCHODZI 15 KAŻDEGO MIESIĄCA

WYDAWCA: ZARZĄD M. ŁODZI

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

ŁÓDŹ, PLAC WOLNOŚCI NR. 14, POKÓJ NR. 14, TELEFON 218-03

PRENUMERATA:

kwartalnie	Zł. 3.—
półrocznie	„ 6.—
rocznie	„ 12.—
pojedynczy zeszyt	„ 1.—

CENY OGŁOSZEŃ:

1 strona przed tekstem .	Zł. 150.—
1/2 „ „ „ .	„ 80.—
1 „ za tekstem . . .	„ 100.—
1/2 „ „ „ . . .	„ 60.—
drobne po 10 groszy za wyraz.	

Treść zeszytu 2-go z dnia 15. II. 1933 r.

1. Ludwik Kuk: Przeciw odebraniu miastom wymiaru i poboru podatków	55
2. Odsłonięcie tablicy ku czci Montwiłła-Mireckiego	63
3. Przegląd ustawodawstwa, rozporządzeń i wyjaśnień władz	67
4. Kronika: I. Ogólna, II. Z życia samorządu łódzkiego, III. Różne	69
5. Głosy prasy: I. Dokoła nowej ustawy samorządowej. II. Sprawy pracowników samorządowych. Budownictwo mieszkaniowe	77
6. Biblijografja	82
7. Protokół Rady Miejskiej z dnia 15 grudnia 1932 r.	83
8. Sprawozdanie kasowe za miesiąc grudzień 1932 r.	94
Sprawozdanie kasowe za miesiąc styczeń 1933 r.	96
9. Ruch służbowy pracowników etatowych za miesiąc listopad 1932 r.	98
10. Nekrologja	100
11. Regulamin Magistratu m. Łodzi z dnia 3 grudnia 1932 r.	101
12. Okólnik	105
13. Ogłoszenia	106

LUDWIK KUK

Ławnik Magistratu,
Przewodniczący Wydziału Podatkowego
Magistratu m. Łodzi

STAN FINANSOWY MIAST POLSKICH

PRZECIWIW ODEBRANIU MIASTOM WYMIARU i POBORU PODATKÓW:

OD NIERUCHOMOŚCI, LOKALOWEGO, OD ZBYTKU MIESZKANIOWEGO
i OD PLACÓW NIEZABUDOWANYCH

Ministerstwo Skarbu, przedkładając Sejmowi do uchwalenia budżet na rok administracyjny 1933/34, przy pozycji „podatek od nieruchomości“ zamieściło uwagę, że zamierza wystąpić o uchwalenie odebrania Samorządom miejskim wymiaru i poboru podatku od nieruchomości i co za tem idzie podatków: lokalowego, od zbytku mieszkaniowego i od placów niezabudowanych, jednocześnie przewidując we wpływach sumy dochodowe za wymiar i pobór podatku komunalnego do państwowego podatku od nieruchomości. Jak słyhać, o zamiarze tym powiadomione zostały Izby Skarbowe, które dotychczas dostarczały samorządom druków, potrzebnych do wymiaru podatku, co wskazuje na to, że Władza Skarbowa myśli o przejęciu wymiaru już w bieżącym roku kalendarzowym. W dniu 30 stycznia 1933 r. Ministerstwo Skarbu przedłożyło Radzie Ministrów projekt Ustawy o przekazaniu wymiaru i poborze podatku od nieruchomości władzom skarbowym. Projekt ten przez Radę Ministrów został uchwalony. Wniesienie go do Sejmu nastąpi w najbliższych dniach.

W zamiarze tym widzimy *dalsze upośledzenie miast w dziedzinie finansowej* i dlatego też występujemy do czynników miarodajnych z przedstawieniem o zaniechanie tego zamiaru. Memorjały w sprawie tej, którą poniżej staramy się wyczerpująco umotywić, kierujemy tak do władz nadzorczych, a więc Ministerstwa Skarbu, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Urzędu Wojewódzkiego, jak i do organu decydującego o tej zmianie — Sejmu —, zwracając się do pp. posłów, a wreszcie do instytucji, powołanej do obrony interesów i praw miejskich, t. j. do Związku Miast Polskich.

Nieznana nam jest intencja Ministerstwa Skarbu i nieznane nam są powody tegoż Ministerstwa przy wypowiedzeniu się za zmianą dotychczasowego systemu wymierzania i pobierania w mowie będących podatków.

Czy chodzi Ministerstwu o usprawnienie wymiaru, czy o osiągnięcie lepszego rezultatu we wpływach, czy wreszcie o unikanie zadłużania się miast u Skarbu Państwa przez niewpłacanie zainkasowanych kwot do Izb Skarbowych?

Trudno sobie wyobrazić, ażeby raptowna zmiana dotychczasowego systemu wymiaru i poboru podatków wpłynąć mogła na jakiekolwiek usprawnienie. Prawda, że Urzędy Skarbowe, którymby przekazane zostały wymiary, zczasem posiadać będą te same doświadczenia co obecne komunalne władze podatkowe. Wciągnięcie się jednak Urzędów Skarbowych do prac wymiarowych *musi spowodować* chociażby przejściowe *niedomagania*. A każde niedomaganie *musi* z drugiej strony spowodować, *co najmniej chwilowe*, zmniejszenie dochodów z danego źródła. W czasie obecnym, tak Skarb Państwa jak i Samorzady, na jakiekolwiek zmniejszenia wpływów zgodzić się nie mogą, gdyż każdy, choć chwilowo, brakujący milion powoduje trudności tak w gospodarce Państwa, jak i Samorządów.

Przy Magistratach istnieją, udoskonalone dziesięcioletnią praktyką, aparaty wymiarowe. Urzędnicy podatkowi w Zarządach Komunalnych znają każdą nieruchomość, prawie każdy lokal, prawie każdego płatnika, zwłaszcza, jak na przykład w Łodzi, gdzie wymiar jak i pobór podatku rozbity jest na referaty, odpowiadające terenowo komisarjatom policyjnym. Odwołania więc podatników od wymiaru w wielkim procencie umożliwiają urzędnikowi już przy wnoszeniu podania do zbijania niesłusznego argumentowania, czy wysuniętego żądania. W wielu wypadkach po krótkiej już dyskusji z referentem danego referatu podatkowego rekurent cofa swój rekurs, będąc przekonany o niesłuszności swych żądań, zaoszczędzając tem samem władzy wymiarowej ogromu pracy kontrolującej, wywiadowczej i rewidującej wymiar. Ustawa o podatku od nieruchomości przewiduje czynnik obywatelski do współpracy przy załatwianiu spraw z podatnikiem. I tu 10-cioletnie doświadczenie tego czynnika obywatelskiego, którego ciągłość pracy, naprz. w Łodzi, została utrzymana przez nieliczne zmiany osobowe przy nominacjach na członków komisji szacunkowych, daje pełnię gwarancji, że podatnik już po pierwszym zaproszeniu go na posiedzenie, celem bliższego umotywowania jego sprzeciwu, cofa rekurs lub zgadza się z orzeczeniem komisyjnym. Nie widzimy więc żadnego powodu do przypuszczeń, że przekazanie wymiaru Urzędom Skarbowym przyniosłoby jakiekolwiek usprawnienie, przeciwnie. Jesteśmy przekonani, że przez długi okres czasu Urzędy Skarbowe musiałyby dopiero zdobywać potrzebne doświadczenie, a przez czas ten praca

nad wnoszeniem rekursami byłaby ogromna, zmuszałaby Skarb Państwa do zwiększenia personelu, powodowałaby zaległości i tem samem niezadowolenie płatnika i jego skargi.

Trudności te mogłyby być usunięte przez radykalne postawienie sprawy: *przejęcia przez Urzędy Skarbowe, a więc Skarb Państwa, całkowitego aparatu urzędniczego*, doświadczonego w pracy. Jeżeli tak, to powstaje pytanie: Poczóż to robić? Dlaczego zmieniać stan istniejący? Kto na tem skorzysta? Kto na tem traci?

Korzyści oczywiście w tym wypadku nie miałby ani Skarb Państwa, ani Samorządy. Straty natomiast byłyby i tu i tam dość znaczne. Urzędy Skarbowe zmuszoneby były wynajmować i urządzać nowe biura dla personelu wymiarowego, czynnego przez cały rok, a Magistraty istniejące dla biur wymiarowych lokale i urządzenia musiałby likwidować. I tu i tam strata. Dodać do tego trzeba, że przy wymiarach podatkowych Magistraty zatrudniać muszą element urzędniczy solidny, pewny stałości posiadanego chleba. Dziesięcioletni okres kontynuowania prac wymiarowych spowodował, że przy pracy tej zatrudnieni są urzędnicy etatowi, a w wielkiej części i stabilizowani, którym w razie zlikwidowania działu pracy lub nawet przejścia do służby państwowej należy się czy to odprawa, czy też emerytura. W Łodzi na podstawie dokładnych wyliczeń Magistrat zmuszony byłby w razie przekazania wymiaru Skarbowi Państwa wypłacić:

pracownikom etatowym jednorazowo zł. 38.000.—
na odprawy i
na emerytury *rocznie* około . . zł. 50.000.—

Nie podkreślamy przy tem faktu, że zmiana w dotychczasowem postępowaniu siłą rzeczy spowodować musi powiększenie się stanu bezrobocia, ponieważ bezsprzecznie nie wszyscy urzędnicy przeszliby z urzędu miejskiego do służby państwowej, czego dowodem jest załatwienie kwestji personalnej przy odebraniu miastom a przekazaniu Urzędom Skarbowym egzekucji podatków. (W Łodzi Izba Skarbowa do służby państwowej ze 110 sekwestratorów miejskich *przejęła zaledwie 11 osób*).

Czy chodzi przy zamiarze Ministerstwa o osiągnięcie lepszych wpływów przez skrupulatniejsze ściąganie podatków wymierzonych?

Cyfry temu przeczą.

Wymiar państwowego podatku od nieruchomości w Łodzi wynosił:

w roku	1924	—	zł.	2.860.349.71
”	”	1925	—	” 4.205.242.11
”	”	1926	—	” 4.958.803.70
”	”	1927	—	” 4.881.936.11
”	”	1928	—	” 4.689.539.19
”	”	1929	—	” 5.783.892.36
”	”	1930	—	” 6.250.595.26
”	”	1931	—	” 6.075.503.67

Razem zł. 39.705.862.11

Zaległość z powyższych wymiarów na dzień 1 stycznia 1933 roku wynosi

zł. 2.882.580.98,

a więc zaledwie 7½% wymiaru całkowitego. Z sumy tej należy odliczyć zł. 1.200.000.—, zabezpieczonych na hipotekach zalegających płatników, około 500.000 złotych chwilowo w ściąganiu zawieszonych z powodu, czy to nadzoru sądowego, udzielonego płatnikowi, czy też ogłoszenia przez nich upadłości, a wreszcie należy odliczyć około 600.000 bonifikat podatkowych ze względu na prawdopodobne obniżenie wymiaru w sprawach, znajdujących się w rekursach, czy to w Izbie Skarbowej, czy to w Ministerstwie Skarbu.

Zresztą, — jeżeli chodzi o skuteczność w ściąganiu zaległości — władze skarbowe z dniem 1-ym października 1932 roku przez przekazanie Urzędowi Skarbowym egzekucji posiadają pełną możliwość kontroli i naciskania na opornych płatników.

A więc i ten ewentualny wzgląd w niczem nie usprawiedliwia konieczności zarządzenia zmiany dotychczasowego stanu rzeczy.

Pozostaje sprawa podatku lokalowego. Łódź w podatku lokalowym ma poważne zaległości. Często władze nadzorcze zwracają Magistratowi naszego miasta uwagę na zaległości te. Łódź znajduje się w warunkach specyficznych. Na 128.000 pozycjach podatku lokalowego rekrutuje się:

79.500	posiadaczy	jednoizbowych	mieszkań,
21.500	”	dwuizbowych	”
10.600	”	trzyizbowych	”

Okolo 50.000 pozycjach powyższych zgodnie z Ustawą umarza się rokrocznie na skutek przedstawienia dowodów, że podatnik jest bez pracy. Okolo 15.000 pozycjach umarza się na skutek niemożności wyegzekwowania długu podatkowego, po dwukrotnym protokole o bezowocnej egzekucji, zestawionych w okresach conajmniej półrocznych jeden od drugiego. Jeżeli Magistrat w tych warunkach osiąga

z podatku lokalowego z wymiaru, wynoszącego od 2.500.000 do 2.700.000 zł.

750.000 normalnego wpływu i
około 1.000.000 z zaległości,

nie może być mowy o tem, że zagospodarowanie tego podatku szwankuje.

Zresztą cyfry te *nie mają bezpośredniego wpływu na ustosunkowanie się Ministerstwa Skarbu do sprawy*, gdyż wpływ z podatku lokalowego dla budżetu państwowego nie ma żadnego znaczenia, bowiem dochód z podatku lokalowego stanowi sumy pozabudżetowe, dzielone między Samorządami (4%), Funduszem Rozbudowy (2%) i Funduszem Kwaterunkowym (2%).

Czy wreszcie zadłużenie miast przez niewpłacanie punktualnie kwot z podatku państwowego od nieruchomości mogłoby być powodem do zarządzenia zmiany?

Uważam, że fakt, iż Łódź winna jest Skarbowi 600.000 zł. za zainkasowany podatek od nieruchomości, że w innych miastach zadłużenie to jest większe lub mniejsze, w niczem nie usprawiedliwiałoby zamierzonych zarządzeń. Skarb Państwa do takich kroków uciekać się nie potrzebuje. Boć wystarczy wydanie w drodze nadzoru nad samorządem zarządzenia: *Zainkasowane kwoty wprost przekazywać do Izby Skarbowej.*

Ponieważ Magistraty z Izbami Skarbowemi znajdują się w starych rozrachunkach, a więc zarządzenie takie byłoby tylko niepotrzebnym zwiększeniem pracy, wystarczyłoby zarządzenie ustalenia krótszych terminów rozrachunkowych, względnie wprowadzenie takiej, czy innej kontroli celem dopilnowania, by pieniądze, należne Skarbowi Państwa, nie były zużywane na bieżące wydatki samorządowe.

Nie znajdujemy więc żadnego powodu do zmiany dotychczasowego stanu rzeczy, żadnego zysku lub poprawy.

Szkody natomiast dla Samorządów w razie uchwalenia poglądu Ministerstwa Skarbu byłyby poważne. I to nie tylko szkody, wpływające z likwidacji biur lub odpraw dla pracowników.

Do dnia 1 października 1932 roku dla Łodzi, a do dnia 1 sierpnia 1932 roku dla mniejszych miast, *obowiązywało prawo prowadzenia własnej egzekucji.*

Od tej chwili egzekucja przeszła do Urzędów Skarbowych, a więc wpływ poważnych kwot należnych miastom uzależniony jest od sprawności organów egzekucyjnych Urzędów Skarbowych.

Zarządzenie to, według przedmowy Pana Ministra Skarbu do „Postępowania Egzekucyjnego Władz Skarbowych“, miało mieć za cel skasowanie dwóch lub więcej egzekutorów, działających i wzajemnie między sobą konkurujących na terenie Państwa. Zasada ta jednak *nie została przeprowadzona*, gdyż przepisy wspomniane pozostawiły przy Magistratach egzekutorów, z tą tylko różnicą, że egzekwują oni nie podatki, a różnego rodzaju *kary administracyjne*. Przy Magistracie miasta Łodzi funkcjonować musi aparat, złożony z 20 urzędników, wykonujących jako egzekutorzy czynności, wpływające z zarządzeń administracyjnych. Aparat ten kosztuje Magistrat 75.000 zł. rocznie, a wpływy za te prace, zgodnie z przepisami ustawowemi, wynoszą zaledwie 35.000 zł. Sekwestrator ten, który wykonuje poruczone czynności w zastępstwie Urzędów Skarbowych powoduje więc dla Miast poważne straty finansowe. Zasada jednego sekwestratora więc się nie utrzymała. Utrzymało się natomiast dwóch sekwestratorów i to często ze sobą konkurujących, i utrzymało się przerzucenie na samorząd ciężarów państwowych.

Z tego wynika, że przekazanie egzekucji Urzędowi Skarbowym miało na widoku osiągnięcie innych celów. Bodaj *usunięcie konkurenta*, usunięcie egzekutora miejskiego, celem umożliwienia egzekutorowi Urzędu Skarbowego całkowitego pod względem finansowym zajęcia się podatnikiem.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że ciężki stan gospodarczy, odbijający się poważnie na dochodach Skarbu Państwa, musi spowodować szukanie odpowiednich środków, zapewniających Skarbowi Państwa normalne i możliwie niezmnieszone dochody. *Nie może to się jednak odbyć kosztem Samorządów*. Polityka państwowa ze względu na ciężki stan Skarbu Państwa w ostatnich kilku latach poszła po linii przerzucania na Samorzady świadczeń i obowiązków, ponoszonych i ciężących na Skarbie Państwa. Prócz tej polityki ostatnich kilku lat na Samorządach ciążyą ustawowe obowiązki, wyliczane kilkakrotnie przed czynnikami miarodajnymi, a zestawione w specjalnem wydaniu Związku Miast Polskich. Ciężary te w wielkim stopniu spowodowały *nader ciężki stan finansowy miast*. Związek Miast zmuszony był do zajęcia się akcją obronną, do interwenjowania, składania memorjałów, do szukania ulg dla Samorządów, do wysyłania delegacyj do czynników rządowych. Zbyt często nawet zwracano uwagę na to, że kontynuowanie polityki przerzucania obowiązków na Samorzady spowoduje *kompletną ruinę finansową i upadek miast*. Wystąpienia te nie pozostały bez echa i skutków. Ograniczono drogą rozporządzeń prawo egzekwowania miast przez dłużników, rozpoczęło wynajdywanie dróg do

złagodzenia spłat długów miejskich i t. d., jednocześnie jednak, zwracając uwagę miastom, że nie należy prowadzić gospodarki powodującej dalsze zadłużania, że należy układać się z wierzycielami, przeznaczać rokrocznie pewne sumy na zmniejszenie zadłużenia, a nawet, gdzie można, do sprzedaży części majątku miejskiego za cenę zmniejszenia obciążenia miast z lat wiary w rozwój naszego życia gospodarczego.

Miasta, *rozumiejąc obowiązki współdziałania z Państwem* w ciężkim czasie, ostatecznie, oprócz żądanych ulg, zażądały wstrzymania dalszego przerzucania na miasta obowiązków, ciężących na Skarbie Państwa.

Stan ten i ciągle pogarszanie się sytuacji gospodarczej, a co za tem idzie i stanu finansowego miast, spowodował, że miasta przystąpić musiały do *bardzo ciężkich w wykonaniu, a bardzo niebezpiecznych ze względów społecznych w skutkach obniżek wydatków budżetowych*. Doszło do tego, że wiele miast rezygnuje już zupełnie ze świadczeń na rzecz mieszkańców gminy, nie objętych nakazem ustawowym. Ale czyż jest do pomyślenia, ażeby wszędzie do tego doszło? Czy jest do pomyślenia, ażeby Miasta zrzekły się zupełnie, na przykład, prowadzenia powszechnego nauczania, szkół średnich, leczenia niezamożnych i t. p.?

Taki jest obecny stan, że Miasta mniejsze i większe spadły już jedynie do roli wykonawcy świadczeń, przewidzianych ustawą. Wszelka polityka Miast w kierunku działalności społecznej załamuje się ze względów finansowych.

W tym stanie rzeczy, gdy Samorząd miejski grozi załamaniem się, gdy również i Skarb Państwa znajduje się w bardzo ciężkim położeniu i dlatego naciskać musi podatnika, *zaistniał zamiar przekazania Urzędowi Skarbowym wymiaru i poboru* podatków rzeczowych i bodaj najrealniejszych: od nieruchomości i lokalowego.

Jesteśmy pełni szacunku dla aparatu skarbowego państwowego, lecz widzimy w zjednoczeniu w jednym ręku poboru wszystkich prawie podatków niebezpieczeństwo wielkie. Siłą rzeczy przy pobieraniu podatków w Urzędach Skarbowych, prędzej czy później, zrodzą się dwa pojęcia My i Wy (My — Skarb, Wy — Magistraty). Urzędy Skarbowe, dopingowane stale przez swą władzę przełożoną o wydatniejsze ściąganie podatków państwowych, mając w ręku pobór wszystkich podatków, łatwo postarają się o zastosowanie się do żądania władz centralnych. Zjawienie się podatnika przed urzędnikiem skarbowym z oświadczeniem, że ma do dyspozycji dla podatków sumę X, uprości urzędnikowi zadanie, włożone nań z racji monitów jego władzy przełożonej. Sumę, którą posiada podatnik

zapisze na likwidację podatków: przemysłowego, dochodowego, majątkowego lub nawet państwowego od nieruchomości, a tem samem już osiągnął cel, który wskazany mu został zgóry. Osiągnie on cel: My z naszym podatkiem jesteśmy w porządku. Co zaś pozostanie jeszcze do zainkasowania u podatnika, *jeżeli nie będzie zapisane na przyszłe wymiary państwowych podatków* i jeżeli miasta znajdują się *w odpowiedniej kolejce zgłoszenia*, (mógłby być wpierv zgłoszony wniosek przez inne instytucje prawa publicznego) — pójdzie na dobro miast. Pozostanie więc dla miast, które obecnie coraz częściej finansowo się załamują, reszta, t. j. tyle, ile pieniędzy u podatnika do zainkasowania pozostało. Przykład: Jedna z Izb Skarbowych w pewnym czasie ściągnęła zł. 11.000 podatku od nieruchomości w drodze egzekucji. Mimo, że przepis prawny przewiduje likwidację zaległości państwowego podatku narówni z dodatkiem komunalnym, z 11.000 zł. zapisano na dobro komunalnego dodatku zaledwie 48 złotych.

Pozostawienie natomiast wymiaru i poboru przy organach samorządowych umożliwi jednocześnie:

- 1) pobieranie podatków bieżących,
- 2) pozostawi możliwość apelowania do obywateli o wywiązanie się z obowiązków obywatelskich,
- 3) pozostawi przy miastach aparat inkasowy podatkowy, umożliwiający ściągnięcie podatku bieżącego w ratach miesięcznych,
- 4) uniemożliwi w wielkiej mierze narastanie zaległości i wreszcie
- 5) umożliwi miastom wywiązywanie się z nałożonych nań obowiązków.

W przeciwnym razie kasy skarbowe coprawda wykazywać będą nieco żywszą aktywność, lecz wzamian za to samorządom grozi kompletne załamanie się, a co za tem idzie, konieczność subsydjowania miast przez Państwo (jeżeli niezupełne przejmowanie agend samorządowych na koszt Skarbu Państwa) lub też gruntowna zmiana ustroju samorządowego miast polskich.

Sprawę przekazania lub pozostawienia wymiaru i poboru podatków wspomnianych uznajemy za tak ważną, że do decyzji w tej sprawie przywiązujemy wprost kwestję egzystencji samorządów w najbliższej przyszłości.

Dlatego też Magistrat m. Łodzi zwrócił się do Ministerstw Skarbu i Spraw Wewnętrznych, jak również do pozostałych czynników miarodajnych, *o pozostawienie wymiaru i poboru podatków od nieruchomości i od lokali przy Samorządach Miejskich.*

ODSŁONIĘCIE TABLICY KU CZCI MONTWIŁŁA-MIRECKIEGO

Józef Mirecki był wybitnym przedstawicielem Polskiej Partji Socjalistycznej, w pracy partyjnej znany jako „Grzegorz“, „Bronisław“ lub pod „lewemi“ nazwiskami „Sawicki i Montwiłł“; to ostatnie stało się nierozdzielne z nazwiskiem rodowym.

Józef Montwiłł-Mirecki urodził się w roku 1880, pochodził z rodu podupadłej rodziny szlacheckiej z Radomskiego. W rodzinie jego tkwiły tradycje walki orężnej, dziad bowiem Mireckiego walczył w szeregach wojska polskiego. Chodząc do gimnazjum radomskiego, Mirecki należał do kółek samokształcenia, w których żyła tradycja znanego polskiego pisarza socjalistycznego Kazimierza Krauza. Te dwie tradycje niemały wywarły wpływ na kształtowanie się światopoglądu Mireckiego: walki proletariatu o wolność polityczną i społeczną. Wydalony z 5-ej klasy za „harde sprawowanie się“, Mirecki wstąpił do szkoły górniczej w Dąbrowie; szkoła ta w tym czasie była twierdzą wpływów P.P.S-owych. Aresztowany za agitację socjalistyczną wśród robotników, odsiaduje w więzieniu piotrkowskim, a następnie zostaje zesłany na 5 lat do gub. Ołonieckiej. Po wybuchu wojny japońskiej ucieka z zesłania i wraca do kraju, aby stanąć w szeregach P.P.S. Wstępuje do Organizacji Bojowej P.P.S. i wkrótce staje się jednym z kierowników tej organizacji, członkiem jej sztabu, Wydziału Bojowego. W sierpniu 1905 roku policja wtargnęła do mieszkania przy ul. Mokotowskiej w Warszawie, gdzie odbywało się posiedzenie Warszawskiego Komitetu P.P.S. wraz z przedstawicielami bojówki. Starając się o to, by inni mogli uniknąć aresztowania, Mirecki wymyka się, poczem usiłuje uciec dachem. Ścigany, strzelał do policji, widząc, że nie ucieknie, strzelił do siebie, ale się tylko zranił, stracił przytomność — aresztowano go. Ze szpitala św. Ducha w Warszawie, gdzie go umieszczono dla operacji, umknął z pomocą doktorów. Niezwłocznie po wydobyciu się na wolność, Mirecki oddał się znowu działalności bojowej, biorąc udział w szeregu najśmielszych, najryzykowniejszych akcji bojowych P.P.S. W Łodzi przygotowuje jeden z najgłośniejszych zamachów w okresie rewolucji — zamach na pociąg pocztowy pod Rogowem, dokonany pod jego kierownictwem przez bojowców łódzkich.

W lecie 1907 roku aresztowano go na ulicy w Warszawie, wskazał go żandarmom prowokator Charewicz. Aresztowano go żywego, bo nie miał przy sobie broni. Półtora roku ciągnęło się śledztwo; Mirecki odmawiał odpowiedzi na wszystkie pytania. Sądził go sąd wojenny, złożony z oficerów pułku wołyńskiego, tego pułku, na który Mirecki czynił zamach pod Łapami. Gdy był pewny, że go skarżą na śmierć, Mirecki napisał do swoich towarzyszy: „Wiecie, że przechwałek nie cierpię, ale teraz, kiedy jestem już jakby ostatniemi olejami namaszczoney, czuję się w obowiązku wam wyznać, iż rad jestem z takiego obrotu sprawy, bo po pierwsze: śmierć moja położy wreszcie kres oszczerczym plotkom, że naczelnicy umieją tylko innych wysyłać na śmierć, a sami w ogień nie idą, po drugie doda bodźca pozostałym bić się aż do zwycięstwa. Jest u nas w zwyczaju umierać z okrzykiem. Krzyku wogóle nie lubię, jeśli jednak wydać go wypadnie, to będzie nim jedynie „Niech żyje Polska Niepodległa“.

Jednemu z czołowych członków organizacji bojowej Mańkowskiemu, który siedział wówczas w X pawilonie, udało się zajrzeć na chwilę do celi Mireckiego wieczorem, na kilka godzin przed straceniem. Mirecki zupełnie spokojnie poukładał książki, słał sobie łóżko, jakgdyby miał do niego wrócić.

W nocy, z dnia 9 na 10 października 1908 roku Mireckiego powieszono na stokach Cytadeli Warszawskiej.

*

W niedzielę, dnia 15 stycznia 1933 roku, o godzinie 12-iej w południe odbyło się uroczyste odsłonięcie tablicy ku czci Montwilla-Mireckiego, ufundowanej przez Magistrat i wmurowanej w ścianę domu przy ul. Srebrzyńskiej Nr. 75, na terenie osiedla mieszkaniowego, nazwanego im. Montwilla-Mireckiego, wybudowanego przez samorząd miasta Łodzi w latach 1928—1931.

Tablica ta jest dziełem art. rzeźbiarza Czczota. Plaskorzeźba, na której widzimy mądrą, uwypuklającą wolę i energję twarz Montwilla-Mireckiego, jest pierwszym w Polsce publicznie oddanym hołdem tej bohaterkiej postaci w ruchu wyzwolenicznym proletariatu Polski.

Na uroczystość tę przybyli: prezydent B. Ziemięcki, wiceprezydent St. Rapalski, prezes Rady Miejskiej Edward Andrzejak, wiceprezesi Hartman i Kempner, ławnicy Magistratu, radni miejscy, przedstawiciele władz administracyjnych. Pana Wojewodę reprezentował p. Naczelnik inż. J. Jellinek, pozatem przybyli na uroczystość Starosta Grodzki p. Podobiński, p. Komendant podinspek-

tor A. Niedzielski, reprezentanci wojskowości oraz licznie zebrane przedstawicielstwo społeczeństwa. Delegacja inwalidów wojennych przybyła ze sztandarem oraz przedstawiciele dzielnic P.P.S. i milicja P.P.S. ze sztandarem z 1905 roku.

Uroczystości odsłonięcia tablicy dokonał prezydent Ziemięcki, wygłosiwszy przedtem następujące przemówienie:

„Samorząd m. Łodzi wybudowałszy osiedle mieszkaniowe, przed którym stoimy, postanowił go nazwać imieniem Montwilla-Mireckiego.

Pozwoliliśmy sobie na to, gdyż do zamierzonej, a w poważnej części wykonanej budowy przywiązywaliśmy duże znaczenie. Zapewne można uznać, iż przedsięwzięcie to czyni tylko w nieznacznym stopniu ulgę w straszliwych warunkach, w jakich mieszkają ludzie pracy w Łodzi. Czyż dlatego jednak wolno lekceważyć to co zostało osiągnięte? Tysiąc kilkanaście rodzin ze świata pracy otrzymało dobre mieszkania. Do szeroko prowadzonej przed kilku laty dyskusji, długo pozostającej jałową, wnieśliśmy argument najpoważniejszy — wykonanie. Polepszenie warunków mieszkaniowych będzie na długie lata pozycją, którą krok za krokiem zdobywać będą musieli przedstawiciele klas pracujących. Przyznając spełnionemu dziełu znaczenie duże i trwałe, samorząd m. Łodzi postanowił, ażeby nazwą swoją mówiło ono o człowieku, należącym do najbardziej bohaterskich świetlanych postaci w wyzwolenicznym ruchu proletariatu polskiego.

Józef Mirecki uniałował już zamłodu ideały społeczne socjalizmu. Skojarzył z nimi wraz z całą Polską Partję Socjalistyczną, w całość harmonijną, dążenie do odzyskania niepodległego państwa. Walka o socjalizm wymagała warunków, które dać tylko mogło państwo uwolnione od najazdu. W walce o niepodległość trzeba się było oprzeć na klasie pracującej — klasy dawniej przodujące grzęzły w marazmie niewoli, szukając ulgi dla swoich egoistycznych interesów w ugodzie i służalstwie. Ku czynom Mireckiego biegnie nic ideowa od Kościuszki, ku czci którego wnieśliśmy pomnik na Placu Wolności, łączy go ona z członkiem Rządu Narodowego z Trauguttem na czele, którzy tak jak i Montwill-Mirecki zginęli na stokach cytadeli. Zmienił się układ społeczny, utworzyła się i dojrzała nowa siła — proletarijat. Ci, którzy pierwsi znaczenie jego zrozumieli i walkę o jego wyzwolenie podjęli, członkowie partji Proletarijat, też jak później Mirecki, zawiśli na szubienicach na tychże stokach cytadeli.

Gdy dojrzał program walki nowo podjętej po mrocznych latach powstaniowych, Mirecki oddał jej siebie całego. Płonęła w jego głębi jakaś gwiazda, która mu drogę rozświecała, gdy szedł na naj-

większe niebezpieczeństwa, gdy co dnia niemal zaglądał w oczy śmierci — a była nią idea Polskiej Partji Socjalistycznej. Nie zmo-
gło go kilkuletnie wygnanie sybirskie; pojmany podczas akcji bojo-
wej, próbuje sam sobie śmierć zadać, ażeby się nie oddać w ręce
wrogów. Ocalony przypadkiem, ucieka ze szpitala i rzuca się natych-
miast w wir walki. Wie, że śmierć przyjść musi w walce. Ofiara
jego i walczących wraz z nim towarzyszy przerąbie drogę przez
znenawidzone „dziś“ ku jasnemu „jutru“. Przeto kocha walkę ten
nieśmiały wśród ludzi człowiek, który potrafi być tak straszliwie
odważny, iż budzi podziw, ba, nawet szacunek wśród wrogów. Ma-
rzyciel w swoich zamkniętych myślach, karny żołnierz rewolucji,
gdy trzeba — wódz pełen talentu, bohater Niepodległej Polski i
Socjalizmu oto Józef Montwiłł-Mirecki. O nim mówić będzie ta
tablica. Niech Jego imię tu wyryte mówi proletarjatowi polskiemu
o wielkości posłannictwa, które ma on spełnić dla dobra całej ludz-
kości.

Niech mówi Jego imię o wzniosłości ducha, który cały się spalił
w ogniu świętej walki.

Niech wiedzą nasze i przyszłe pokolenia, iż wolność Polsce czy-
nami swojemi zwrócili nam ją ku obronie przekazując, tacy, jak
Montwiłł-Mirecki“.

Zebrani w czasie odsłonięcia tablicy odślonili głowy. Uroczystość
zakończona została odśpiewaniem przez członków organizacji P.P.S.
„Czerwonego Sztandaru“.

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA, ROZPORZĄDZEŃ i WYJAŚNIEŃ WŁADZ

ROZPORZĄDZENIE O OCHRONIE LASÓW, NIE STANOWIĄCYCH WŁASNOŚCI PAŃSTWA

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24. VI. 1927 r. o ochronie lasów, nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 57, p. 504), regulujące również i zagospodarowanie i ochronę lasów, będących własnością, czy znajdujących się w administracji gmin miejskich — ulegało wielu zmianom. Zmian tych i nowel było ogółem pięć, — ostatnia w formie rozporz. Prez. Rzplitej z dnia 21. X. 1932 r. (Dz. U. Nr. 91, p. 778). Obecnie obwieszczeniem Ministra Rolnictwa i Ref. Rolnych z dnia 15. XI. 1932 r. (Dz. U. Nr. 111, p. 932) ogłoszono jednolity tekst tego rozporz. Prezydenta z r. 1927, interesującego również i zarządy miast.

OPLATY STEMPLOWE OD PODAŃ i ZEZWOLEŃ NA URZĄDZANIE WIDOWISK

Min. Spr. Wewn. okólnikiem Nr. 155 z dnia 15. XII. 1932 r. wyjaśniło, że od dnia wejścia w życie noweli do ustawy stempłowej z dnia 18. III. 1932 r. Dz. U. Nr. 32, p. 340 t. j. od dnia 18 maja 1932 roku podanie o zezwolenie na urządzenie widowiska lub koncertu publicznego jest wolne od opłaty, jeżeli zostało wniesione przez osobę prawną, wymienioną w art. 16 u. o. op. st., a nie jest wolne, gdy jest wniesione bądź przez osobę fizyczną, bądź przez osobę prawną, nie posiadającą cech z art. 16, choćby dochód był przeznaczony na cele społeczne, oświatowe lub kulturalne. Udziela tych zwolnień władza, do której wniesiono podanie, przy czem jeżeli istnieje wątpliwość co do tego, czy dana osoba prawna podpada pod art. 16, to należy opłatę pobrać a zainteresowany stara się o uzyskanie generalnego zwolnienia od wyższych władz skarbowych. Zrzeszenie, które zostało zwolnione od opłat stempłowych przez Ministerstwo Skarbu, stale korzysta z tego zwolnienia.

NOWE WYBORY DO WYDZIAŁÓW (IZB) WOJEWÓDZKICH

Min. Spr. Wewn. zarządzeniem z dn. 12. XII. 1932 r. N. SS 160/13/1 wezwało wszystkich zainteresowanych wojewodów b. zaboru rosyjskiego do dokonania, wobec upływu kadencji, nowych wyborów trzech członków

wydziału wojewódzkiego. Analogicznie na obszarze b. zaboru pruskiego ma być dokonane losowanie trzech członków izby wojewódzkiej z grona członków wydziału wojewódzkiego, oraz na obszarze b. zaboru austriackiego wojewodowie mają złożyć Ministerstwu wnioski co do powołania nowych członków wydziałów wojewódzkich.

O BOWIĄZKOWE ZGŁOSZENIE ZACHOROWAŃ NA CHOROBE HEINE-MEDINA

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. Nr. 3, p. 18) rozszerzono obowiązek zgłaszania zachorowań na choroby zakaźne również i na przypadki ostrego zapalenia przednich rogów rdzenia (choroba Heine Medina).

JEDNOLITY TEKST DEKRETU O PRZYMUSIE UBEZPIECZENIA OD OGNIA i O POWSZECHNYM ZAKŁADZIE UBEZPIECZEŃ WZAJEMNYCH

Wobec czterokrotnej nowelizacji rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych, obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 2 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, p. 23 ex 1933) dokonano ogłoszenia jednolitego tekstu tegoż rozporządzenia.

ZAKAZ POBIERANIA PRZEZ CZŁONKÓW ZARZĄDU DODATKÓW ZA PRACĘ W PRZEDSIĘBIORSTWACH i ZAKŁADACH MIEJSKICH

Na tle wysuwających się wątpliwości i szeregu zapytań, Min. Spr. Wewn. pismem z dn. 30. XII. 1932 r. Nr. SS. 84/2/33 wyjaśniło co następuje: dodatki wypłacane członkom zarządu za pracę w przedsiębiorstwach miejskich oparte były na stosowaniu w drodze analogji postanowień art. 10 ustawy uposażeniowej. Po wejściu w życie ustawy z dn. 15. III. 1932 r. (Dz. U. Nr. 33, p. 210) ustęp 3-ci art. 1 tej ustawy, zabrania poboru wszelkich tego typu dodatków i z tego powodu poczynając od dn. 1. V. 1932 r. wszelkie tego typu dodatki nie mogą być wypłacane.

KRONIKA

I. OGÓLNA.

TRZECIA ROCZNICA POWSTANIA RADJOSTACJI ŁÓDZKIEJ

W dniu 1 lutego 1933 roku minęło trzy lata od powstania łódzkiej rozgłośni radjowej. W związku z tą rocznicą w dniu 2 lutego odbyła się uroczysta akademja radjowa, która jednocześnie inaugurowała audycje regionalne, które łódzka stacja nadawać będzie w formie odczytów. W ciągu miesiąca wygłoszone będą cztery odczyty oraz dwa feljetony na tematy łódzkie: gospodarcze, historyczne, społeczne i kulturalne.

W akademji wzięli udział wygłaszając przed mikrofonem przemówienia: przedstawiciele władz państwowych w osobie p. wojewody Wł. Jaszczolta, przedstawiciel miasta p. prezydent Br. Ziemięcki, prezes Izby Przemysłowo-Handlowej p. G. Geyer i prezes Izby Rzemieślniczej p. Fr. Zarzycki.

Pan prezydent Bronisław Ziemięcki wygłosił następujące przemówienie: „Dochodzą nas nieraz wieści o krajach dalekich.

Słyszymy dużo o miastach i wsiach Polski.

A jakże często brak nam wiadomości o własnym mieście.

Należy się więc wdzięczność Polskiemu Radjo, że wchodząc w czwarty rok istnienia u nas radjostacji, sprawia, iż Łódź będzie mogła mówić o sobie.

A ma Łódź do powiedzenia dużo, zwłaszcza, gdy rośnie koło słuchaczy radja, gdy coraz częściej znajduje się ono w mieszkaniu robotniczym.

Łódź może mówić o swojej przeszłości, tak odrębnej od przeszłości innych miast polskich, o wyjątkowej szybkości swego rozrostu, o znaczeniu, które posiada dla całokształtu życia gospodarczego Polski, o bujnym rozkwicie gospodarczym w przeszłości, trudnościach życia dzisiejszego i potrzebach na przyszłość.

Może Łódź mówić, jak w jej życiu gospodarczym dźwiga na swoich barkach olbrzymi trud klasa robotnicza, jak się ona tu kształtowała, rosła i dojrzewała, zmagając się z przeciwnościami politycznymi i społecznymi.

Łódź powinna mówić i o dniu dzisiejszym robotnika łódzkiego, ciężkim nad wszelki wyraz, gdy nawet możliwość zarobku nie zabezpiecza należytego bytowania, a masa ludzi napróżno kołacze o pracę, żyjąc w straszliwej nędzy.

Z poznania wszystkich i jasnych i ciemnych stron zbiorowego życia na terenie najbliższym, bo własnego miasta, może i powinna rodzić się i urastać wola zbiorowa pokonywania przeciwności, naprawy i dźwignia się na wyższe poziomy życia

kulturalnego, gospodarczego i społecznego.

A jeśli Radjo Polskie umożliwia dziś Łodzianom przemawianie do Łodzian, to niech nam wolno będzie wyrazić życzenie, ażeby jaknajrychlej uczyniło krok dalszy i pozwoliło Łodzi mówić o sobie i całej Polsce.

Moglibyśmy wówczas wyrównywać zapoznanie naszych praw i potrzeb, przewyciężyć niechęć, niestety

często spotykaną, przekonać, że Łódź nie jest „złem miastem“ jak go czasem nazywają, lecz miastem dziś nieszczęśliwym, a mimo to nieustającym w swoim zbiorowym wysiłku twórczym.

Moglibyśmy wobec całej Polski chwalić się naszym dorobkiem, upominać się o to co nam się należy, uderzać na alarm, gdy siły własne nie starczą, a potrzebna jest pomoc całego kraju”.

DZIAŁALNOŚĆ SAMORZĄDU ŁÓDZKIEGO NA POLU DOKSZTAŁCANIA ZAWODOWEGO PRACOWNIKÓW MIEJSKICH

W roku 1928 uchwałą Magistratu łódzkiego postanowiono utworzyć Instytut Prawa Administracyjnego miasta Łodzi, poświęcony dokształcaniu w dziedzinie prawa administracyjnego urzędników Zarządu m. Łodzi i okolicznych samorządów. Łódź była pierwszym miastem w Polsce, które stworzyło tego rodzaju instytucję. Czyn ten nie polegał tylko na subwencjonowaniu lub poparciu w inny sposób instytucji prywatnej, lecz na stworzeniu instytucji miejskiej, poświęconej dokształcaniu zawodowemu pracowników samorządowych. Znaczenie tego faktu było tem większe, że nie ograniczono się tutaj do dopuszczenia tylko pracowników Zarządu m. Łodzi, lecz podwoje wykładów w Instytucie otworzono szeroko dla pracowników samorządów miejskich, powiatowych i gminnych całego regionu łódzkiego. Apel wystosowany przez Prezydium Magistratu m. Łodzi, zarówno do swoich własnych pracowników, jak i do okolicznych

samorządów, dał wyniki znakomite. Liczne rzesze pracowników samorządowych, które przez 4 lata istnienia Instytutu uczęszczały na wykłady, stanowią najlepszy dowód, że urzędnicy polscy, pomimo ciężkich dla nich czasów, pomimo codziennego zmagania się z losem w walce o byt, pomimo, że umysł ich musi być zajęty ciągłą troską o minimum egzystencji — nietylko spełniają wzorowo swoje obowiązki urzędowe, ale na każdym kroku gorąco łakną rozszerzenia swojej wiedzy zawodowej, co dowodzi, że swój zawód prawdziwie miłują i że pragną jaknajwyżej nieść sztandar swojego urzędu dla dobra Państwa i społeczeństwa.

Dla ilustracji, jak liczne rzesze pracowników samorządowych i z ilu samorządów brały udział w wykładach w Instytucie Prawa Administracyjnego m. Łodzi przytaczamy następujące dane:

W roku 1928/29 uczęszczało na wykłady 100 słuchaczy, pracowników

Zarządu m. Łodzi oraz pracowników samorządów zamiejscowych.

W roku 1929/30 uczęszczało na wykłady 298 słuchaczy, z nich 210 pracowników Zarządu m. Łodzi, a 88 pracowników samorządowych zamiejscowych, a mianowicie samorządów następujących:

Wydziałów powiatowych: Łasku, Piotrkowa Trybunalskiego, Brzeziny i Łodzi.

Magistratów miast: Łasku, Aleksandrowa, Brzeziny, Konstancyna, Tuszę, Ozorkowa, Rudy Pabjanickiej, Zgierza i Piotrkowa Trybunalskiego.

Urzędów gminnych: Brus, Czarnocina, Chojen, Gospodarz, Radogoszcz, Nowosolna, Kruszów, Bruźca Wielka i Nadleśnictwa Brzeziny.

W roku 1930/31 uczęszczało na wykłady 90 słuchaczy, a w roku 1931/32 — 192 słuchaczy, pracowników miasta Łodzi i okolicznych samorządów. Kierownikiem i jednocześnie wykładającym w ciągu 4 lat był prof. dr. Tadeusz Hilarowicz.

Przy Instytucie Prawa Administracyjnego m. Łodzi utworzono w 1931 roku za aprobatą p. prezydenta B. Zie-

mięckiego Wydział Historji Administracji, w skład którego weszli: prof. dr. Tadeusz Hilarowicz, jako kierownik tegoż, a jako członkowie: pp. Mieczysław Hertz, wiceprezes Izby Przemysłowo-Handlowej w Łodzi, urzędnicy Magistratu m. Łodzi: dr. A. Grabowski, naczelnik Urzędu Kontroli, J. Zalewski, naczelnik Wydziału Administracyjnego, S. Kempner, naczelnik Wydziału Zdrowotności Publicznej, E. Ajnenkiel, sekretarz Prezydium Magistratu, J. Stoliński, kierownik Inspekcji Mieszkaniowej, T. Wisławski, naczelnik Wydziału Opieki Społecznej, prof. J. Raciborski, kierownik Archiwum m. Łodzi, H. Ilinicz, naczelnik Urzędu Zasilkowego, A. Wysocki, naczelnik Urzędu Meldunkowego, W. Busiakiewicz, referent Wydziału Prezydjalnego, Mag. J. Litwin, st. asystent W. W. P. oraz A. Paszkowska, urzędniczka Magistratu m. Piotrkowa Trybunalskiego i Karpik, pracownik Urzędu Gminnego gm. Chojny.

Wydział ten odbył szereg posiedzeń, na których ustalono tematy szeregu prac z dziedziny historji administracji samorządowej.

II. Z ŻYCIA SAMORZĄDU ŁÓDZKIEGO.

Budżet m. Łodzi na rok administracyjny 1933/34. W dniu 19 stycznia 1933 roku Magistrat uchwalil i przestał Radzie Miejskiej do zatwierdzenia zwyczajne Zamierzenia Skarbowe Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1933/34. Nadzwyczajne Zamierzenia Skarbowe, oraz Zamierzenia Skarbowe przedsiębiorstw i zakładów Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1933/34 są jeszcze w opracowaniu.

Preliminarz budżetowy Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1933/34 zamyka się

w dochodach zwyczajnych sumą zł. 25.870.229.—
zaś w wydatkach 25.475.858.—
przewyżka więc dochodów nad
wydatkami wynosi zł. 594.591.—

Z porównania preliminarza budżetowego na 1933/34 rok z budżetem na 1932/33 rok wynika, że wydatki zwyczajne zmalały o zł. 1.001.782, co stanowi 4,09% budżetu 1932/33 roku. Dochody zwyczajne zmalały o zł. 1.833.526, co stanowi 7,13% budżetu 1932/33 roku.

Zmniejszenie wydatków osiągnięto oszczędnościami na wydatkach personalnych (cofnięcie 10% dodatku, nieobsadzanie wolnych etatów) i na wydatkach rzeczowych (kolorne, opał, światło, materiały kancelaryjne i t. p.).

Preliminarz nie przewiduje jednak ani zamknięcia jakiegokolwiek instytucji miejskiej, ani obniżenia wysokości świadczeń na opiekę społeczną, zdrowotność publiczną oraz oświatę i kulturę. Znaczemu podwyższeniu uległy natomiast wydatki na spłatę długów.

Na zmniejszenie dochodów złożyło się obniżenie wpływów: 1) z przedsiębiorstw komunalnych (elektrowni, gazowni, tramwajów i rzeźni), 2) z podatków miejskich i z dodatków do podatków państwowych, 3) z opłat administracyjnych i z opłat za korzystanie z urządzeń i zakładów dobra publicznego.

Poniżej podajemy zatwierdzenie Zwyczajnych Zamierzeń Skarbowych Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1933/34 według poszczególnych działów:

Ogólne zestawienie	Wykonanie budżetu 1931/32 r.	Budżet 1932/33 r.	Preliminarz na rok 1933/34
A. Wydatki zwyczajne			
I Administracja ogólna	5.584.128.70	4.812.894	4.516.698
II Majątek komunalny	643.602.46	609.888	593.192
III Przedsiębiorstwa komunalne	416.666.05	451.891	419.948
IV Spłata długów	1.660.734.91	2.507.100	3.288.080
V Drogi i place publiczne	1.697.287.09	1.546.519	1.555.420
Va Regulacja miasta	238.503.72	242.993	209.023
VI Oświata	3.898.668.55	3.385.048	3.116.370
VII Kultura i sztuka	743.178.16	602.054	573.524
VIII Zdrowie Publiczne	5.181.085.74	4.350.806	4.045.669
IX Opieka Społeczna	3.894.931.27	3.221.344	2.989.417
X Popieranie rolnictwa	206.765.77	205.115	182.772
XI „ przemysłu i handlu	848.514.73	606.515	480.241
XII Bezpieczeństwo publiczne	1.952.475.62	1.363.792	1.317.605
XIII Różne	492.599.18	573.661	387.879
	27.459.141.95	24.477.620	23.475.838
A. Dochody zwyczajne			
I Majątek komunalny	202.839.78	256.523	206.945
II Przedsiębiorstwa komunalne	3.470.186.39	3.611.705	3.215.652
III Subwencje i dotacje	193.136.16	154.130	130.561
IV Zwroty	1.551.913.54	1.056.643	850.289
V Opłaty administracyjne	766.213.61	823.755	481.864
VI Opłaty za korzystanie z urządzeń i zakładów dobra publicznego	766.018.02	528.875	409.426
VII Dopłaty	—	—	—
VIII Udział w podatkach państwowych	2.699.583.62	2.600.000	2.600.000
IX Dodatki do podatków państwowych	15.536.476.21	13.250.000	13.055.000
X Podatki samoistne	5.040.327.06	5.210.003	2.660.003
XI Różne	400.353.94	212.120	260.489
	28.627.048.33	25.703.754	23.870.229
Przewyżka dochodów nad wydatkami	1.167.906.40	1.226.134	394.591

Przedsiębiorstwo miejskie „Kanalizacja i Wodociąg m. Łodzi”. W dniu 19 stycznia 1933 roku Magistrat zdecydował przekształcić dotychczasowy Wydział X — Kanalizacji i Wodociągów na przedsiębiorstwo miejskie pod nazwą „Kanalizacja i Wodociąg m. Łodzi”. Wydział ten powstał w 1924 roku z Oddziału Kanalizacji i Wodociągów przy Wydziale Budownictwa. Miał on na celu początkowo budowę, a następnie eksploatację urządzeń kanalizacyjno-wodociągowych. Sprawa budowy kanalizacji została zrealizowana, natomiast budowa wodociągu znajduje się nadal w sferze projektów. Wobec oddania części sieci kanalizacyjnej do użytku publicznego, powstała w Wydziale Kanalizacji i Wodociągów — Inspekcja Sieci, mająca na celu konserwację sieci kanalizacyjnej, prowadzenie stacji oczyszczania ścieków oraz ściąganie opłat kanalizacyjnych od właścicieli nieruchomości. Wobec tego, że wpływy z opłat kanalizacyjnych stanowią już 25% całego budżetu Wydziału Kanalizacji i Wodociągów i pokrywają wszystkie jego wydatki administracyjne — nastąpiła chwila przekształcenia Wydziału administracyjnego na przedsiębiorstwo miejskie.

Opracowany przez Komisję, złożoną z przedstawicieli Wydziału Kanalizacji i Wodociągów, Wydziału Prezydjalnego i Urzędu Kontroli Miejskiej, statut przedsiębiorstwa został rozpatrzony przez Komitet Budowy Kanalizacji i Wodociągów, uchwalony przez Magistrat i przesłany Radzie Miejskiej do zatwierdzenia.

Statut przedsiębiorstwa miejskiego pod nazwą „Kanalizacja i Wodociąg m. Łodzi” składa się z V działów i zawiera 23 paragrafy.

Dział I — (postanowienia wstępne) stanowi, że przedsiębiorstwo jest własnością Gminy Miejskiej Łódź, prowadzone jest na zasadach handlowych, rządzi się autonomicznie i ma na celu budowę i eksploatację urządzeń kanalizacyjno-wodociągowych.

Dział II — (władza przedsiębiorstwa) stanowi, że władzami przedsiębiorstwa są: władze Gminy (Rada Miejska i Magistrat), jako władze naczelne, Rada Zarządzająca — organ stanowiący i Dyrektor — organ wykonawczy.

Władzom Gminy zastrzeżone są sprawy dotyczące: a) założenia, zamknięcia, sprzedaży lub wydzierżawienia przedsiębiorstwa, b) programu robót i budżetu przedsiębiorstwa, c) sprawozdań i bilansów przedsiębiorstwa, d) nabywania, pozbywania lub obciążenia majątku przedsiębiorstwa, e) przepisów kanalizacyjnych i wodociągowych, f) taryf za usługi przedsiębiorstwa, g) zasad organizacji przedsiębiorstwa, h) zasad angażowania, zwalniania i wynagrodzenia stałego personelu przedsiębiorstwa. Rada Zarządzająca składa się z 9 członków — 3 członków Magistratu i 6 członków wybranych przez Radę Miejską ze swego grona lub z pośród obywateli miasta. Przewodniczącym jest członek Magistratu. Kadencja jej trwa tak długo, jak kadencja władz miejskich.

Rada Zarządzająca sprawuje ogólny nadzór nad przedsiębiorstwem, zatwierdza umowy z przedsiębiorcami i dostawcami, zatwierdza projekty i kosztorysy, dotyczący się nowych budowli, wydaje opinie we wszystkich sprawach, zastrzeżonych do decyzji władz gminy.

Dyrektor jest przedstawicielem przedsiębiorstwa nazewnątrz, odpowiedzialnym kierownikiem przedsiębiorstwa oraz zwierzchnikiem wszystkich pracowników przedsiębiorstwa.

Dział III — (kontrola) — stanowi, że przedsiębiorstwo podlega kontroli Rady Zarządzającej (przez Komisję rewizyjną) i Magistratu (przez Urząd Kontroli Miejskiej).

Dział IV — (ustrój finansowy) — stanowi, że środki pieniężne przedsiębiorstwa ujęte są w następujące fundusze: zakładowy (wartość nieruchomości i urządzeń przekazanych przedsiębiorstwu do administrowania i eksploatacji) — budowy (sumy, przekazywane przez Gminę z własnych funduszy lub z pożyczek), odnowienia (coroczne odpisy amortyzacyjne od wartości obiektów wykończonych), obrotowy (zapasy magazynowe i gotówka).

Przedsiębiorstwo prowadzi własną kasowość i rachunkowość. Rokiem obrachunkowym jest rok budżetowy Gminy. Budżet przedsiębiorstwa dzieli się na zwyczajny i nadzwyczajny.

Dział V — (postanowienia końcowe) — stanowi, że statut wchodzi w życie po uchwaleniu go przez Radę Miejską. Z chwilą tą traci moc obowiązującą statut organizacyjny Wy-

działu Kanalizacji i Wodociągów Magistratu m. Łodzi

Majątek i długi Magistratu m. Łodzi na dzień 1 stycznia 1933. Według sporządzonego przez Wydział Finansowy Magistratu wykazu wartość majątku m. Łodzi na dzień 1 stycznia 1933 roku wynosi złotych 135.961.396.-. Na sumę tę składają się: a) wartość nieruchomości (budynków, placów zabudowanych i niezabudowanych, zieleni i parków, gruntów rolnych i leśnych) zł. 44.147.139.-, b) wartość urządzeń kanalizacyjnych — zł. 39.996.438.-, c) wartość Gazowni Miejskiej — zł. 5.471.919.-, d) wartość osiedla miejskiego im. Montwilli-Mireckiego — zł. 20.034.291.-, e) wartość inwestycji w budowie (gmachy szkolne, domki drewniane) — zł. 1.158.534.-, f) wartość ruchomości — zł. 6.682.075.-, g) wartość akcji — zł. 18.471.000.-.

W roku 1932 wartość majątku m. Łodzi wzrosła o zł. 2.159.283.-.

W dniu 1 stycznia 1933 roku wysokość zadłużenia m. Łodzi wynosiła zł. 45.481.004.80. Na sumę tę składają się następujące pożyczki: a) 15 pożyczek, zaciągniętych z Ministerstwa Robót Publicznych w latach 1926—1927 na roboty sezonowe zł. 3.173.976.34, b) 8 pożyczek, zaciągniętych z Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w latach 1922—1925 na budowę gmachów szkolnych — zł. 268.653.54, c) 9 pożyczek, zaciągniętych na budowę domów mieszkalnych z Banku Gospodarstwa Krajowego zł. 5.943.888.80, d) 4 pożyczki, zaciągnięte z Banku Gospodarstwa Krajowego na budowę domów drewnianych — zł. 480.000.-, e) 1 pożyczka, zaciągnięta z Banku Gospodarstwa Krajowego w roku 1928 na budowę domów mieszkalnych oraz na budowę urządzeń kanalizacyjnych — zł. 17.760.000.-, f) 2 pożyczki, zaciągnięte z Banku Gospodarstwa Krajowego na budowę urządzeń kanalizacyjnych — zł. 3.387.755.01, g) 1 pożyczka, zaciągnięta z Polskiego Banku Komunalnego na budowę gmachu szkolnego — zł. 1.000.000.-, h) 1 pożyczka, zaciągnięta z Ministerstwa Skarbu na cele obrotowe — zł. 900.000.-, i) 2 pożyczki, zaciągnięte z Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych na budowę urządzeń kanalizacyjnych — zł. 1.370.000.-, j) 1 pożyczka, zaciągnięta z Bazylijskiego Banku

Handlowego na zakup akcji Elektrowni Łódzkiej — zł. 4.222.524.75, k) pożyczka obligacyjna m. Łodzi — zł. 6.696.100.-, l) zobowiązania wekslowe — zł. 358.106.46.

Z Magistratu. Na czterech VII sesji posiedzeniach, odbytych w miesiącu styczniu 1933 roku Magistrat powziął 101 uchwał. Na posiedzenia te zgłoszono w trybie zwykłym 93, zaś w trybie nagłym 20 wniosków. 12 spraw zdjęto z porządku dziennego obrad.

Wydział Prezydyjalny zgłosił 13 wniosków, Podatkowy 12, Finansowy 5, Oświaty i Kultury 3, Budownictwa 10, Zdrowotności Publicznej 10, Gospodarczy 19, Biuro Wojskowe 6, Biuro Ewidencji Ludności 3, inne Wydziały 11.

11 uchwał dotyczy spraw personalnych, 19 — spraw budowlanych, 6 — spraw organizacyjnych, 12 — spraw podatkowych, 10 — spraw finansowych, 24 — spraw gospodarczych, 4 — spraw budżetowych i 4 — różnych spraw. Z ważniejszych uchwał, powziętych przez Magistrat, należy wymienić.

1. zatwierdzenie przepisów wykonawczych do statutu o podatku miejskim od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz kasy m. Łodzi;

2. zatwierdzenie instrukcji o archiwowaniu akt zakończonych Magistratu m. Łodzi;

3. zatwierdzenie regulaminu dla ruchomych kolumn dezynfekcyjnych;

4. zatwierdzenie instrukcji dla lekarza weterynaryjnego w przedmiocie prowadzenia tainiej jatki;

5. zatwierdzenie instrukcji dla wydawania przez Urząd Weterynaryjny legitymacji wstępu do rzeźni łódzkich;

6. zatwierdzenie zwyczajnych Zamierzeń Skarbowych (budżetu administracyjnego) Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1933/34;

7. zatwierdzenie statutu przedsiębiorstwa miejskiego pod nazwą „Kanalizacja i Wodociągi m. Łodzi”;

8. zatwierdzenie przepisów dla osób kąpiących się w miejskich zakładach kąpielowych;

9. wykonanie uchwały Rady Miejskiej w sprawie budowy pomnika por. Fr. Zwirko i inż. St. Wigury;

10. przystąpienie w charakterze członka do Giełdy Zbożowo-Towarowej w Łodzi.

Zniszczone mięso. Magistrat m. Łodzi — Urząd Weterynaryjny podaje, iż w mies. grudniu ub. r. organa Policji Państwowej i kontrolerzy obu rzeźni publicznych zajęli na terenie m. Łodzi 1564,5 kg mięsa, pochodzącego z potajemnego uboju lub niewłaściwie oznakowanego. Z tej ilości zniszczono jako niezdatnego do spożycia — 647,5 kg., co stanowi 41,3%.

W sprawie dozoru nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych i t. d. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 roku o dozorze nad wyrobem i obiegiem mąki oraz wyrobów mącznych, sprzedaż pieczywa i wyrobów cukierniczych na straganach, targach i rynkach dopuszczalna jest jedynie przy zastosowaniu specjalnych urządzeń, zabezpieczających te produkty od wszelkich zanieczyszczeń (gablotki, szafy, wózki oszklone), przyczem urządzenia te należy utrzymywać w bezwzględnej czystości. Osoby zaś, trudniące się sprzedażą, powinny nosić czyste fartuchy z rękawami, mieć czyste ręce i używać do wydawania wyrobów cukierniczych specjalnych szczyptec lub łopatek. Pieczywo powinno być zaopatrzone w kartki z uwidocznioną na nich firmą i adresem wytwórni.

Wydział Zdrowotności Publicznej Magistratu m. Łodzi wydał polecenie, aby Komisje Sanitarne przeprowadzały stałą kontrolę nad

przestrzeganiem wymienionego rozporządzenia, i winnych naruszenia przepisów pociągały do odpowiedzialności karnej.

W sprawie sadzenia drzew. Wobec tego, że niejednokrotnie zdarzają się wypadki sadzenia drzew przez właścicieli nieruchomości na ulicach przed swymi posesjami, często na ulicach nieuregulowanych, o wąskich chodnikach, przyczem drzewka są sadzone nieprawidłowo, w nieodpowiednich odległościach i t. d. co chybia celu, ponieważ ulice powinny być zadrzewione jednolicie i prawidłowo — Wydział Plantacyj Miejskich podaje do wiadomości zainteresowanych, że akcja zadrzewiania ulic i placów miejskich należy wyłącznie do Zarządu miasta a sadzenie drzew przez osoby prywatne na ulicach ze względów zasadniczych jednak jest niedozwolone.

Z Miejskiej Poradni Przedślubnej. Miejska Poradnia Przedślubna, mieszcząca się przy ul. Gdańskiej Nr. 83, czynna jest w środy i soboty każdego tygodnia, od godziny 1-jej do 2-jej popołudniu.

Pragnący zawrzeć związek małżeński, mogą w Poradni tej uzyskać wskazówki — na podstawie przeprowadzonych badań lekarskich — czy stan ich zdrowia nie stoi na przeszkodzie do zawarcia małżeństwa. Porady udzielane są bezpłatnie.

III. RÓŻNE

Finanse komunalne. Wydział finansów komunalnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych opracował zestawienie wydatków związków samorządu terytorjalnego według preliminarzy budżetowych na r. 1932/33. Ogólna suma wydatków zwyczajnych wynosiła 654.074.033 zł., z czego na gminy miejskie przypada 60,1%

Pod względem wysokości sum prelininowanych pierwsze miejsce zajmują wydatki na administrację ogólną, stanowiące w łącznej sumie wszystkich związków komunalnych 22,97%.

W miastach do 25.000 ludności wydatki administracyjne stanowią 26,19%, w pozostałych miastach 19,63%. Drugie miejsce zajmują wydatki na spłatę długów (16,86% ogólnych wy-

datków). Na spłatę kapitału przypada 48 mil., na procenty — 62 mil. zł. Koszty te w miastach wydzielonych większych stanowią 23,06% wydatków zwyczajnych. Wydatki na utrzymanie dróg i placów stanowią 12,16%, na opiekę społeczną 13,11%, na oświatę — 11,59%, na zdrowie publiczne — 7,15%, w miastach większych 9,23%.

Wydatki nadzwyczajne stanowią mniej więcej 14% w stosunku do łącznej sumy wydatków zwyczajnych. Największe wydatki nadzwyczajne przeznaczono na przedsiębiorstwa miejskie. Drugie miejsce zajmują wydatki na budowę dróg.

Ogólne zestawienie wykazuje znaczny wzrost wydatków na spłatę długów, pozatem pewien

wzrost w wydatkach na administrację i opiekę społeczną.

Kontrola sanitarna paczek żywnościowych.

Na posiedzeniu głównej komisji sanitarnej przy wydziale zdrowia magistratu omawiano sprawę zorganizowania kontroli produktów mięsnych, nadchodzących do Warszawy w paczkach żywnościowych. Uchwalono wystąpić do prezydenta miasta z wnioskiem o zwołanie konferencji z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Poczty i Telegrafów oraz Departamentu Służby Zdrowia Ministerstwa Opieki Społecznej w celu uregulowania powyższej sprawy.

Chodzi o zabezpieczenie mieszkańców Warszawy przed ewentualnymi zachorowaniami na trychinozę. Wyroby masarskie z prowincji nie zawsze są odpowiednio badane.

Wykończenie budowli. Komitet rozbudowy m. stoł. Warszawy obliczył, jaka suma potrzebna jest na wykończenie budowli mieszkalnych oraz przystąpił do oznaczenia wysokości kredytów na budowę domów, opierając się na danych z lat poprzednich i przyjmując pod uwagę jedynie budowę domów, murowanych i drewnianych, liczących od 2 do 5 izb, a to w myśl zasadniczych decyzji czynników rządowych.

Wykończenie prywatnych budowli mieszkalnych, które objęte będzie t. zw. programem budowlanym m. stoł. Warszawy na r. 1933/34,

wymagać będzie około 20 milj. zł., z tego 16 milj. zł. dla spółdzielni oraz 3.600.000 zł. dla osób prywatnych.

Budownictwo drewniane. W sali rady miejskiej odbyło się posiedzenie komitetu zainicjowania przy pomocy gminy na szerszą skalę budownictwa drewnianego na terenie miasta Lwowa. Wybrano komitet ściślejszy, któremu poruczono opracowanie szczegółowego projektu.

Preliminarz Budżetowy Magistratu m. Piotrkowa na rok 1933/34 został w tych dniach po opracowaniu wyłożony do przeglądu publicznego. Cyfra ogólna wynosi 3.389.547 zł. Wydatki po odliczeniu pożyczki ulenowskiej wynoszą 1.061.419 zł., dochody 1.221.243 zł. W najbliższych dniach preliminarz budżetowy wejdzie pod obrady komisji budżetowej magistratu.

Budżet administracyjny m. Brześcia n/Bugiem, zwyczajny i nadzwyczajny za rok 1931/32 (po uwzględnieniu końcowych wyników budżetów przedsiębiorstw miejskich, nadwyżki wzgl. niedobory) zamknął się:

po stronie dochodów sumą zł.	1.616.657.35
„ „ wydatków „ „	1.612.911.12
Nadwyżka budżetowa zł.	5.726.23

Nieznaczna ta nadwyżka jest jakgdyby symbolem równowagi, osiągniętej w najcięższym roku gospodarki samorządowej.

GŁOSY PRASY

I. DOKOŁA NOWEJ USTAWY SAMORZĄDOWEJ

Unifikacja samorządu. Na posiedzeniu Komisji Budżetowej Sejmu przy rozpatrywaniu preliminarza budżetowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, p. Minister Pieracki wygłosił exposé, w którym poruszył sprawę unifikacji samorządu. Pan Minister (według sprawozdań prasowych) oświadczył, że docenia całkowicie wielkie państwowe znaczenie samorządu terytorjalnego, ale z tego właśnie powodu uważa za niezbędne unikać traktowania tego zagadnienia w sposób abstrakcyjny i doktrynerski. Podstawą rozumowania p. Ministra jest przeświadczenie, że w państwie naszym niema miejsca na dualizm, na przeciwstawność administracji rządowej i samorządowej. Należy również dążyć do ujednostajnienia organizacji samorządu na terenie całego państwa, jak tego wymaga struktura społeczno-polityczna jednej państwowości, potrzeba przekreślenia granic dawnych zaborów oraz oparcia budowy administracji publicznej w jej dolnych władzach na jednych i tych samych elementach. Unifikacja ta w zakresie samorządu musi odbywać się w drodze rozsądnej ewolucji. Samorząd nie spełni swych zadań, jeśli nie stworzymy jednostek zdolnych do życia. Dolną granicą każdej jednostki administracyjnej musi być jej wystarczalność pod względem finansowo-gospodarczym.

Samorząd gromadzki. Po rozpoczęciu prac Komisji Administracyjnej Sejmu nad artykułami projektu nowej ustawy samorządowej dotyczącymi t. zw. „gromady”, najniższej jednostki samorządu na wsi „Robotnik” (Nr. 22 z dnia 15 stycznia 1933 roku) pisał: „B.B.W.R. ustalił:

1) że sołtysów i podsoltysów zatwierdzać ma starosta;

2) że starosta może wkraczać w kwestję celowości takiej czy innej uchwały rady gromadzkiej i gromady;

3) że starosta może karać sołtysów pieniężnie, rozwiązywać dowolnie rady gromadzkie i składać sołtysów z urzędu.

W tych warunkach samorząd „gromadzki” staje się fikcją; następuje też zarazem przesądzenie losu i wyższych stopni samorządu.

Posłowie A. Ciołkosz i A. Bień podkreślili wyraźnie ten właśnie charakter omawianych artykułów projektu ustawy. Z chwilą, gdy samorząd zostaje oddany całkowicie w ręce władz administracyjnych — przestaje być samorządem. „Zastępuje” go faktycznie biurokracja. Logicznie taka sama będzie konstrukcja rad gminnych, sejmików powiatowych i t. d.

Stanowisko Z. P. P. S. i wogóle opozycji w tej sprawie zasadniczej pokrywa się całkowicie ze stanowiskiem Związku Miast oraz ogółu działaczy samorządowych, rozumiejących naprawdę istotę samorządu.“

Ordynacja wyborcza do rad miejskich. „Robotnik” Nr. 27 z dnia 19 stycznia 1933 roku podaje:

„W dalszym ciągu dyskusji szczegółowej nad projektem ustawy o samorządzie terytorjalnym, Komisja Administracyjna Sejmu uchwaliła przepisy wyborcze do rad miejskich, wedle wniosku posła Duchy (B. B.).

Ordynacja wyborcza jest nader zawita. Wybory mają być powszechne, równe, tajne, bezpośrednie. Miasta, liczące ponad 5 tys. mieszk. podzielone będą przez władze administracyjne na okręgi wyborcze, które wybierać będą po 3-ch lub więcej radnych. Głosuje się na listy

kandydatów, jednak wyborca rozporządza tytuł głosami, ilu radnych wybiera się w danym okręgu wyborczym. Wyborca ma prawo głosować na listę kandydatów bez zmian, ale także może część lub wszystkie rozporządzalne swe głosy przeznaczyć na korzyść jednego i tego samego kandydata. W ten sposób wyborca może zatem na jednej kartce wypisać jedno nazwisko trzy i więcej razy. Mandaty rozdziela się pomiędzy listy kandydatów systemem de Hondta, zależnie od ogólnej ilości ważnych kart do głosowania, złożonych w danym okręgu wyborczym na poszczególne listy. Zaś o pierwszeństwie i kolejności wyboru poszczególnych kandydatów na danej liście w danym okręgu wyborczym decyduje kolejna ilość głosów, oddanych na poszczególnego kandydata. Jednocześnie wybiera się taką samą liczbę zastępców radnych.

O ile w ciągu kadencji liczba radnych zmniejszy się o 20%, zaś odnośne listy zastępców radnych w okręgach wyborczych są wyczerpane, władze rządowe mogą zarządzić wybory uzupełniające, zaś obowiązane są to uczynić, w razie, gdy liczba radnych zmniejszy się o 30%. Dla wyborów uzupełniających podział miasta na okręgi wyborcze może być zmieniony. Szczegółowe przepisy wyborcze wydać ma minister spraw wewnętrznych w drodze rozporządzenia.

Wywiad z posłem dr. Duchem. Referent i wnioskodawca nowej ordynacji wyborczej poseł dr. Duch udzielił dziennikarzom następującego wywiadu:

„Pierwotny wniosek rządowy informuje poseł dr. Duch przewidujący t. zw. ściętny system głosowania, został przez Komisję zmieniony w myśl mojego wniosku w kierunku zachowania pięcioprzymiotnikowego głosowania w okręgach na sztywne listy wyborcze z pozostawieniem jednak wyborcy możliwości wyznaczenia kolejności wybieranych przez niego z listy kandydatów, tak, że np. zamiast oddać głos na 3 kandydatów, wyborca może oddać swój głos trzykrotnie na jednego kandydata.

System proponowany w projekcie rządowym, według którego wyborca głosował tylko na połowę radnych, miał skutkiem tego tę

wadę, że powodował szluczne osłabienie większości i wprost uniemożliwiał wprowadzenie przez jedną grupę do rady miejskiej więcej niż połowę ogólnej liczby radnych, co nieraz wyraźnie nie odpowiadałoby stosunkowi sił i woli ludności.

Obecnie przyjęty system błędu tego unika i umożliwia wyłonienie reprezentacji odpowiadającej układowi sił na danym terenie nie utrudniając równocześnie powstania większości.

Dążeniem naszym było wyeliminować w miarę możliwości z wyborów samorządowych elementu politycznego i dopuszczenie do głosu czynnika reprezentującego lokalne interesy o znaczeniu gospodarczym. Wybory do rady miejskiej odbywać się więc będą w okręgach tak, że miejscowa ludność będzie mogła wybierać swych lokalnych działaczy społecznych dobrze znających jej potrzeby.

Podział na okręgi zacznie się w miastach ponad 5 tysięcy ludności, gdyż dopiero w większych miastach występują różnice interesów poszczególnych ich dzielnic.

Okręgi będą najmniej 3 mandatowe, przy czem granice ich wyznaczone będą stosownie do lokalnych warunków, np. na terenach o mieszanej ludności w ten sposób, by rozgraniczyć obszary zamieszkałe przez różne narodowości i w ten sposób umożliwienie zdobycia mandatów narodowości będącej, ogólnie biorąc, w mniejszości.

Dopuszczalność kumulowania głosów w obrębie listy i możliwość dowolnego szeregowania kandydatów, na których się w obrębie tej listy głosuje — to pierwszy wyłom w zasadzie głosowania na listy, oznaczone Nr., na rzecz głosowania na osoby.

Rozdział mandatów pomiędzy listy skuteczniejszy jest proporcjonalnie do liczby uzyskanych przez nie głosów systemem de Hondta.

Natomiast przydział zdobytych przez listę mandatów odbywać się będzie nie jak dotąd według kolejności, w jakiej nazwiska kandydatów umieszcila na liście grupa wystawiająca ją, tylko w kolejności uzyskanych przez nich głosów. Pamiętać bowiem należy, że wyborca może pewne nazwiska opuszczać, na inne zaś kumulować przysługujące mu głosy.

Taki system rozdziału mandatów przypadającej na jedną listę znakomicie sprzyja zawieraniu kompromisów i wystawianiu przez parę ugrupowań wspólnych list. Ogólna, połączona ilość ich głosów pozwoli na uzyskanie większej ilości mandatów, względnie podniesie pewność ich zdobycia, podział zaś mandatów z listy następuje według ilości głosów, otrzymanych przez poszczególnych kandydatów.

Zwolennicy zablokowanych ugrupowań mogą bowiem w ramach wspólnej listy głosować na swych kandydatów a pomijać innych.

Związek Polskich Posłów Socjalistycznych, Klub Ludowy i Klub N. P. R. nie będą brały udziału w pracach nad samorządem Komisji administracyjnej Sejmu. W środę, dnia 25 stycznia 1933 roku wieczorem członkowie Z. P. P. S., stronnictwa ludowego i N. P. R. opuścili posiedzenie sejmowej Komisji administracyjnej, składając następującą deklarację:

„Członkowie Komisji administracyjnej z ramienia stronnictwa ludowego, ZPPS i NPR oświadczają, iż przyjęte przez większość rządową podstawowe artykuły w ustawie o częściowej zmianie samorządu terytorjalnego godzą w istotę samorządu, albowiem:

a) ograniczają wiek wyborców i wybieranych do lat 24 i 30;

b) wprowadzają szereg cenzusów, utrudniających wybieranie działaczy, mających zaufanie u ludności, do władz samorządowych.

c) wprowadzają nierówne i przypadkowe wybory do rad gromadzkich;

d) uniemożliwiają drogą pośrednich wyborów do rad gminnych głosowanie na znanych i zaufaniem się cieszących działaczy samorządowych;

e) rozbijają przez podział na okręgi w miastach głosy robotników i uniemożliwiają im wybranie odpowiadającej ich sile reprezentacji do rady miejskiej;

f) wprowadzają do Małopolski i b. dzielnicy pruskiej gminę zbiorową, powiększając

w okresie tak ciężkim pod względem gospodarczym wydatki na administrację gminy, ograniczając przytem bardzo znacznie dotychczasowy samorząd wiejski;

g) podporządkowują całkowicie zarządy gmin wiejskich i miast przez zatwierdzenie, nakładanie kar, złożenie z urzędu — władzom administracji państwowej (starostom i wojewodom) ułatwiając im przytem rządzenie przez mianowanych komisarzy;

h) ułatwiają władzom państwowym rozwiązywanie rad gminnych i miejskich, dając tym władzom daleko idącą swobodę;

i) ograniczają zakres działania i swobodę uchwał rad gminnych i miejskich drogą zatwierdzenia lub powtórnych kwalifikowaną większością podejmowanych uchwał, uniemożliwiając tem swobodę wypowiedzenia się wybranym przez ogół przedstawicieli;

j) przyjęte artykuły o nadzorze niezgodne są z artykułem 70 Konstytucji, przewidującym zatwierdzanie uchwał tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy uchwały idą w kierunku objęcia zatwierdzeniem prawie wszystkich uchwał.

Ustawa w brzmieniu przyjętem pogarsza nawet dotychczasowe ustawy, pozostałe po wyborach, zwłaszcza w dziedzinie swobody uchwał i nadzorów.

Na podstawie przyjętych przez większość artykułów Ustawy nie można wybrać do władz samorządowych zaufanych ludzi; wybrane władze w każdej chwili mogą być rozwiązane; władze te nie mogą podjąć swobodnie żadnej poważniejszej uchwały.

Istotnie więc cechy samorządności zostają przez tę Ustawę przekreślone.

Ponieważ wszelkie starania nasze idące w kierunku polepszenia tej Ustawy zostały przez większość udaremnione, przedstawiciele wymienionych stronnictw nie widzą tedy potrzeby dalszego asystowania na Komisji przy grzebaniu samorządów w Polsce.

II. SPRAWY PRACOWNIKÓW SAMORZĄDOWYCH

Zniesienie t. zw. „praw nabytych“ pracowników samorządowych. Poseł dr. Duch (BBWR) zapowiedział nowelę do Ustawy samorządowej, w której przewiduje się „zniesienie praw nabytych pracowników samorządowych, o ile podważają one byt danej jednostki samorządowej“.

Zapowiedź ta wywołała olbrzymie poruszenie i zrozumiałe zdenerwowanie w szerokich rzeszach pracowników miejskich. „Ilustrowany Kurjer Codzienny“ (Nr. 26 z dn. 26. I. 1933 r.) zamieszcza wywiad z dr. Duchem na ten temat. Na wstępie dr. Duch przedstawia swój pogląd na istotę samorządu, do którego wchodzi dwa czynniki zasadnicze: 1) obywatele, 2) organa rządowe przydzielone do władz wykonawczych samorządu. Dr. Duch określa samorząd jako formę wykonywania administracji publicznej o znaczeniu lokalnym przez organa obywatelskie, podlegające nadzorowi państwowemu. Obok wyżej podanych czynników jest jeszcze trzeci: pracownik samorządowy, który nie wpływa w niczem na istotę samorządu, natomiast ma znaczenie o tyle, że od jego sprawności i sumienności zależy samo wykonywanie zadań samorządu. Z tego powodu, według zdania dr. Ducha, słonek pracownika samorządowego do związku samorządowego powinien podlegać normom prawa publicznego a nie prywatno-prawnego jaki to stan trwa dotychczas.

„O ile jednak chodzi — mówi dr. Duch — o przepisy, dotyczące pracowników państwowych, to mogą one być regulowane jednostronnie t. zn. drogą ustaw, natomiast przepisy, dotyczące pracowników samorządowych — jako oceniane według norm prawa cywilnego — wymagają dla swej zmiany zgody pracownika“.

Ten stan rzeczy dr. Duch nazywa „sytuacją niemoralną“, bowiem jeśli ustawa zrównywa uposażenia pracowników samorządowych z pracownikami państwowymi to i tem samem winno nastąpić zrównanie pracowników samorządowych w ograniczeniu ich praw w ten sposób, w jaki można stosować te ograniczenia do pracowników państwowych.

„W okresie dobrej konjunktury — mówi dr. Duch — często przy poparciu organizacji politycznej, rozporządzającej większością w kołach stanowiących, lub taką bronią jak groźba strajku, pracownicy wielu związków samorządowych zdobyli korzyści, których nie posiadają pracownicy państwowi“.

„Pracownik samorządowy — kończy p. dr. Duch — winien być ściśle związany z jednostką samorządową, w której pracuje. Gdy związkowi samorządowemu powodzi się dobrze, słuszną jest rzeczą, aby go lepiej uposażyć. Lecz gdy związek przechodzi przesilenie, winien on też ponieść pewne ofiary“.

III. BUDOWNICTWO MIESZKANIOWE

Plany budownictwa mieszkaniowego. Pod tym tytułem zamieszcza „Kurjer Warszawski“ artykuł, którego wyjątki przytaczamy:

„Plany budowlane w zakresie mieszkaniowym na rok bieżący (względnie na lata najbliższe) są już znane.

Będzie zatem popierana nadal przez rząd akcja drobnego budownictwa. Jest to znana już inicjatywa komitetu ekonomicznego ministrów. Całą akcją powierzono Bankowi Gospodarstwa Krajowego w oparciu o państwowy fundusz budowlany.

Na poszczególne domki przyznawany będzie kredyt do wysokości 50 procent kosztorysu,

najwyżej jednak na prowincji do 4000 złotych, a w Warszawie do 5000 złotych.

W Warszawie wyznaczono na cel drobnego budownictwa mieszkaniowego 70 ha ziemi głównie na Bielanach i na Kole.

Z innych miast akcja będzie prowadzona w Krakowie, Poznaniu, Wilnie, Toruniu, Białymstoku, Brześciu nad Bugiem, Katowicach, Bydgoszczy, Dąbrowie Górniczej i Częstochowie. Ogółem akcją ma być objętych 200 ha z terenów państwowych i samorządowych. W miastach większych, parcela budowlana będzie wynosić 600 — 700 metrów kw., w mniejszych 1000 do 1200 metrów kw. Na

każdej parceli będzie można budować domki drewniane lub ogniotrwałe, jednorodzinne, wolnostojące, 2, 3 i 4-izbowe, o powierzchni użytkowej od 50 do 90 metrów kwadr. W każdym z domków musi być przewidziana planowa dobudowa jednej izby.

Jak widzimy, jest to dalszy rozwój planu popierania budowy małych domków, zasadniczo drewnianych, względnie z materiałów zastępczych. Jest to plan „kryzysowy”, czyli związany z położeniem obecnym.

O dalszem popieraniu kooperatyw budowlano-mieszkaniowych obecnie nie słyhać. Zasadniczo, jeśli chodzi o możliwości finansowe, kooperatywy dotychczasowe oparte były na fałszywych podstawach i dlatego powstały bardzo poważne trudności, dotychczas nie rozwiązane. Na mieszkania w kooperatywach, czy to w domkach osobnych, czy w wielkich

blokach mieszkaniowych udzielano kredytu do 90 proc. z dość wysokim stosunkowo oprocentowaniem. Członkowie kooperatyw musieli wpłacać tylko po 10% kosztów budowy, przeważnie znacznych. A w licznych wypadkach nawet owe obowiązkowe 10% pochodziły z pożyczek. Właścicielami tych mieszkań czy osobnych domków stawali się przeważnie ludzie o umiarkowanym lub małym uposażeniu, nie dającym gwarancji regularnej spłaty rat amortyzacyjnych i procentów. W tych warunkach musiał nastąpić kryzys kooperatyw budowlano-mieszkaniowych. Uczestnicy znaleźli się w bardzo trudnych warunkach, zwłaszcza, jeśli zważymy, iż skala zarobkowa obniżyła się dość znacznie. Obecnie zatem jedynym ratunkiem mogą być poważne ulgi zarówno co do okresu amortyzacji, jak i co do wysokości spłat obowiązujących.

BIBLIOGRAFJA

„Obowiązkowe zadania i czynności gmin”. Staraniem Związku Miast Polskich wydane zostało dzieło pod tyt. „Obowiązkowe zadania i czynności gmin” (ze szczególnem uwzględnieniem gmin b. zaboru rosyjskiego).

Dzieło to stanowi poniekąd kodyfikację postanowień prawnych regulujących zadania samorządu terytorjalnego. Kodyfikacja ta może w znacznej mierze przyczynić się do usprawnienia administracji samorządowej, ułatwiając znakomicie orjentowanie się w obowiązujących przepisach. Zawiera bowiem systematycznie ułożone te zadania, jakie nałożyły na gminy ustawy i rozporządzenia rządowe, oraz jakie zostały zalecone gminom przez centralne władze nadzorcze.

Autorowie, chcąc ułatwić organom związków komunalnych posiłkowanie się tą broszurą, nie ograniczyli się do ułożenia spisu odnośnych ustaw, rozporządzeń i okólników, lecz podali także treść ważniejszych obowiązków, wpływających z tych poszczególnych ustaw, rozporządzeń i okólników.

Zebrany materiał dotyczy wszystkich gmin, zarówno miejskich jak i wiejskich. Zastosowany w broszurze podział obowiązków gmin na grupy dokonany został w ten sposób, aby dostosować go do obowiązującego podziału budżetów gminnych na działy, następnie aby uwidocznić stopień wyłączenia Państwa przez gminy w poszczególnych dziedzinach administracji państwowej.

W broszurze uwzględnione zostały ustawy i rozporządzenia ogłoszone w Dzienniku Ustaw, Monitorze Polskim i Dziennikach urzędowych poszczególnych Ministerstw do 30.VI. 1932 roku.

„Tablice wymieralności województw Poznańskiego i Pomorskiego 1927 roku”, odbitka z zeszytu II „Wiadomości Aktuarjalnych”, str. 15. Naukowe badanie stopy umieralności opiera się od czasów Groun't'a (XVIII wiek)

na t. zw. tablicach wymieralności. Statystykę polską cechowało przez długi czas ubóstwo w dziedzinie odpowiednich obliczeń. Unikatem nieomal były pod tym względem wyliczenia Danielewicza, dotyczące porządku wymierania ludności Warszawy, a ogłoszone w 1885 roku na łamach czasopisma „Athenum”. Prace Słonimskiego, oparte na materiale ubezpieczeniowym, nie doczekały się nawet opublikowania. Prace powojenne z tej dziedziny zainaugurował w Polsce znakomity i niestrudzony demograf prof. Stefan Szulca, ogłaszając w 1928 roku w „Kwartalniku Statystycznym” (wydawnictwo Głównego Urzędu Statystycznego) oparte na danych za 1922 rok „Tablice wymieralności województw Poznańskiego i Pomorskiego”. W roku 1931 ukazały się w tem samem wydawnictwie „Polskie tablice wymieralności 1927 roku” w opracowaniu tegoż autora. Zanotować warto, że pierwszą z wymienionych prac poprzedzał obszerny wstęp metodologiczny.

Obecnie pod egidą Polskiego Instytutu Badań Zagadnień Ludnościowych ukazały się „Tablice wymieralności województw Poznańskiego i Pomorskiego 1927 roku” w opracowaniu wiele obecnego statystyka i matematyka p. S. Fogelsoona. Nowe obliczenia, porównane z dawnymi, dokonane przez prof. Szulca, odsłaniają panującą w dziedzinie umieralności dążność zniżkową. Dążność ta przejawia się w spadku cyfr, określających prawdopodobieństwo zgonu w poszczególnych kategoriach wieku (rocznikach), i w postępującym równolegle wzroście długości przeciętnego dalszego trwania życia. Przytoczymy exempli modo, że przeciętne dalsze trwanie życia wynosiło dla mężczyzny w 40 roku życia: w 1922 r. — 29,0 lat, w 1927 r. — 30,7 lat; dla kobiety, będącej w tym samym wieku, w 1922 r. — 30,2, w 1927 r. — 31,8.

Praca p. Fogelsoona stanowi cenny przyczynek do badań nad kształtowaniem się stopy umieralności w Polsce. E. R.

PROTOKUŁ

21 (VI SESJI) POSIEDZENIA RADY MIEJSKIEJ.

ŁÓDŹ, DNIA 15 GRUDNIA 1932 ROKU.

KOMPLET RADNYCH 72.
OBECNYCH RADNYCH 49.

KOMPLET CZŁONKÓW MAGISTRATU 10.
OBECNYCH CZŁONKÓW MAGISTRATU 9.

Posiedzenie otworzył o godz. 21 min. 10 Prezes Rady Miejskiej, E. Andrzejak, w obecności quorum Rady (58 członków), zaprosiwszy do stołu prezydjalnego radnych-sekretarzy: A. Cyrańskiego i St. Kowalskiego oraz Dyrektora biura Rady, P. Rundo, do prowadzenia protokołu:

Przyjęto do wiadomości:

1. Krótkie zapytania wzgl. odpowiedzi:

a/1. **r. inż. Wojewódzkiego**, czem Magistrat kierował się przy ostatniej redukcji, zwalniając pracowników, posiadających rodziny, którzy pracowali w Zarządzie Miejskim po kilka lat a pozostawił kawalerów i panów, nie mających obowiązków rodzinnych. Na dowód przytaczam, że zwolnieni zostali z Warsztatów Miejskich: Franciszek Kubiak, który pracował 8 lat, Adam Waleczak — 8 lat, Władysław Cieślak — 5 lat, (były więzień polityczny), Kazimierz Wieczorek — 10 lat, Wacław Stępiński — 8 lat, Gałaska — 11 lat, Piotr Ulecyfer — 11 lat. Z Plantacji Miejskich Roman Kłosowicz, który pracował 5 lat, i z Garażu Miejskiego Mieczysław Małyja, który pracował 5 lat. Niezależnie od tego stwierdzam, że Magistrat od 1 października r. b. przyjął nowych pracowników.

2. **Prezydenta Ziemieckiego i ławnika Izdebskiego**: Należy wyjaśnić, że zwolnienie pracownika w jednym wydziale nie wyklucza przyjęcia w drugim, bo np. może być przyjęty pracownik biurowy, a zwolniony robotnik. Tak samo jest w Warsztatach Miejskich, gdzie mamy kilka zawodów i podczas gdy w jednym możemy zwolnić, do drugiego musimy przyjąć. Jeżeli chodzi o Kubiaka, pomoc fachową, to rzeczywiście pracował 8 lat, jednak przy redukcji, biorąc pod uwagę, że jest on właścicielem pewnej części nieruchomości, uważaliśmy za wskazane jego zwolnić, nie zaś tego, który nic nie posiada. Ponieważ Warsztaty Miejskie są instytucją samowystarczalną, w miarę zmniejszania się robót, musimy zwalniać i robotników bez względu na to, że przepracowali kilka lat. Ze względu na przytoczone nazwiska — wyczerpującej odpowiedzi udzielimy na następnym posiedzeniu.

b/1. **r. Holenderskiego**: W swoim czasie Rada Miejska przyjęła uchwałę, wzywającą Magistrat do poczynienia starań w elektrowni łódzkiej w kierunku redukcji cen za światło elektryczne. Zapytuję Magistrat, czy wszczął jakieś kroki w tej sprawie ze względu na obecną ciężką sytuację szerokich warstw pracujących.

2. **Prezydenta Ziemieckiego:** Ta sprawa była poruszana niedawno na posiedzeniu Zarządu i Rady Nadzorczej elektrowni. Pewne wyjaśnienia były dawane, ale uzupełniający materiał mamy dopiero otrzymać i dlatego szczegółowej odpowiedzi udzielię na następnym posiedzeniu.

2. Komunikat Prezydjum o zgłoszeniu przez frakcje socjalistyczne następujących wniosków nagłych:

- a) w sprawie przyznania ustawowego zasiłku bezrobotnym m. Łodzi,
- b) w sprawie obniżenia czynszu komornianego,
- c) w sprawie protestu przeciwko rozporządzeniu z dnia 27. X. 1932 roku o prawie o stowarzyszeniach.

3. Zawiadomienia członków Rady Miejskiej: A. Joela, I. Lichtensteina, J. Sawickiego, M. Schotta, usprawiedliwiających nieobecność swą na posiedzeniu w dniu dzisiejszym.

4. **Uchwały Magistratu** treści następującej:

Nr. 1015 z dnia 3 listopada 1932 roku:

„Przychylając się do wniosku Wydziału Budownictwa Nr. 482—12/32 V z dnia 29 października 1932 roku oraz nawiązując do uchwał Magistratu Nr. 504 z dn. 28 maja i Nr. 917 z dn. 29 września 1932 roku, postanowiono:

1. przyznać dodatkowo Miejskim Warsztatom Mechanicznym kredyt w kwocie zł. 50.000.- na zakup materiałów budowlano-technicznych w związku z wykonaniem robót nadprogramowych dla urzędów i instytucyj miejskich;

2. podwyższyć w związku z tem o zł. 50.000.- w budżecie Zakładów i Przedsiębiorstw Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33:

- a) poz. n par. 9 dz. P.K. — wydatków „zakup materiałów do robót“,
- b) poz. a par. 9 dz. P.K. — wpływów „za wykonane roboty przez Miejskie Warsztaty Mechaniczne“;

3. wezwać Wydział Finansowy do uwzględnienia postanowień niniejszej uchwały przy opracowywaniu dodatkowego budżetu Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33;

4. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1040 z dnia 17 listopada 1932 roku:

„Zgodnie z wnioskiem Wydziału Oświaty i Kultury Nr. 1754/32 — IIIc z dnia 4 listopada 1932 roku, postanowiono:

1. obniżyć z dniem 15 listopada 1932 roku ustaloną uchwałą Magistratu Nr. 508 z dnia 28 maja 1932 roku cenę biletów wejścia na II miejsca do Miejskiego Kinematografu Oświatowego z 50 gr. do 45 gr.;

2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1043 z dnia 17 listopada 1932 roku:

„Zgodnie z wnioskiem Wydziału Budownictwa Nr. 1029/32—V z dnia 9 listopada 1932 roku postanowiono, nawiązując do uchwał Rady Miejskiej Nr. 6 z dnia 27 maja 1926 roku oraz Magistratu Nr. 865 z dnia 6 września 1927 roku:

1. wyasygnować w miesiącu kwietniu 1932 roku Oddziałowi Drogowemu IV Warszawskiej Dyrekcji Kolei Państwowych z kredytów, jakie będą przewidziane w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1933/34 na roboty brukarskie na ulicach miasta, kwotę zł. 7.830.- na pokrycie kosztów urządzenia przejazdu przez tor kolejowy na ul. Nowe-Sady

w celu połączenia tej ulicy z ulicą Nowo-Kątną zgodnie z ust. 2 § 3 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Kolei z dn. 2 lipca 1924 roku w sprawie przepisów o skrzyżowaniach dróg publicznych z kolejami żelaznymi (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 641);

2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1051 z dnia 17 listopada 1932 roku:

„Przychylając się do wniosku Wydziału Zdrowotności Publicznej Nr. 2687/32. VI. z dnia 7 listopada 1932 roku, postanowiono:

1. ustalić, poczynając od dnia 15 października 1932 roku, za leczenie chorych, kierowanych do szpitali społecznych, następujące opłaty:

a) w szpitalu „Anny-Marji“ — za leczenie dziecka na oddziale wewnętrznym zł. 5.10 dziennie, na oddziale chirurgicznym zł. 6.12 dziennie;

b) w szpitalu im. Poznańskich — za leczenie chorego na oddziale wewnętrznym zł. 6.- dziennie, na oddziale chirurgicznym zł. 7.20 dziennie;

c) w szpitalu Ewangelickim — za leczenie chorego na oddziale wewnętrznym zł. 6.- dziennie, na oddziale chirurgicznym zł. 7.20 dziennie, za leczenie położnicy 5.40 dziennie;

d) w zakładach położniczych: św. Elżbiety, Towarzystwa Pomocy Ubogim Żydom, ul. Nowo-Targowa Nr. 3 i Towarzystwa „Linus Hacholim“ za leczenie położnicy zł. 5.40 dziennie;

2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1052 z dnia 17 listopada 1932 roku:

„Na wniosek Wydziału Zdrowotności Publicznej Nr. 2726/32—VI z dn. 9 listopada 1932 roku postanowiono w związku z uchwałą Magistratu Nr. 1041 z dnia 5 listopada 1931 roku:

1. wyasygnować Komitetowi Walki z Błonicą z kredytów, przewidzianych w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33 na „walkę z chorobami zakaźnymi“ (dz. VIII § 26 poz. hC — wydatków) kwotę zł. 1.500.- na prowadzenie akcji ochronnych szczepień przeciwbłoniczych w czasie od dnia 1 listopada 1932 roku do dnia 31 marca 1933 roku;

2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1053 z dnia 17 listopada 1932 roku:

„W związku z uchwałą Magistratu Nr. 103 z dnia 4 lutego 1932 roku postanowiono, przychylając się do wniosku Wydziału Zdrowotności Publicznej Nr. 2711/32—VI z dnia 8 listopada 1932 roku:

1. pobierać, poczynając od dnia 1 listopada 1932 roku, od kobiet zgłaszających się po poradę do Poradni Świadomego Macierzyństwa, opłaty w wysokości zł. 3.- za poradę;

2. zwalniać od opłaty tej ubogie mieszkanki miasta;

3. obracać wpływy, osiągnane z tych opłat, na zakup dla ubogich mieszanek miasta środków ochronnych;

4. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1058 z dnia 17 listopada 1932 roku:

„Zgodnie z wnioskiem Wydziału Gospodarczego Nr. 3674/32—VII z dnia 3 listopada 1932 roku postanowiono:

1. powierzyć Miejskim Warsztatom Mechanicznym odświeżenie kosztem około zł. 710.- 10-kału, zajmowanego przez biura Wydziału Podatkowego w gmachu przy Placu Wolności Nr. 2;

2. pokryć wydatek ten z kredytów, przewidzianych w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33 na naprawy budowlane i instalacyjne w Wydziale Podatkowym (poz. bC § 2, działu I wydatków), nie bacząc na ich przekroczenie;

3. wezwać Wydział Finansowy do uwzględnienia postanowień niniejszej uchwały przy opracowywaniu dodatkowego budżetu Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33;

4. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1069 z dnia 17 listopada 1932 roku:

„Po wysłuchaniu sprawozdania p. ławnika R. Izdebskiego, jako przewodniczącego Wydziału Budownictwa, o sytuacji, jaka się wytworzyła w Miejskich Warsztatach Mechanicznych, oraz po rozpatrzeniu wniosku Wydziału Gospodarczego Nr. 5311/32—VII z dnia 17 listopada 1932 roku postanowiono dla dania możliwości Wydziałowi Budownictwa, zatrudniania części nieetatowych robotników Miejskich Warsztatów Mechanicznych do dnia 1 kwietnia 1932 roku po 2 wzgl. 3 dni w tygodniu:

1) powierzyć Miejskim Warsztatom Mechanicznym:

a) wybudowanie na terenie osiedla miejskiego im. Montwiłła-Mireckiego 3 drewnianych baraków do suszenia bielizny o 42 przedziałach kosztem około zł. 17.400.-;

b) wykonanie dla gmachu szkolnego przy ul. Rokicińskiej Nr. 41 288 okien i 125 drzwi za sumę około zł. 36.125;

2) pokryć wydatek w kwocie zł. 17.400.- z kredytów, przewidzianych w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33 na „Rozbudowę osiedla miejskiego im. Montwiłła-Mireckiego“ (poz. b § 2 działu II B wydatków), nie bacząc na ich przekroczenie;

3) utworzyć w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33 nową pozycję a § 7 działu VI B wydatków „Wykończenie szkoły przy ul. Rokicińskiej“ — zł. 36.125.-;

4) wezwać Wydział Finansowy do uwzględnienia postanowień niniejszej uchwały przy opracowywaniu dodatkowego budżetu Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33;

5) przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1090 z dnia 24 listopada 1932 roku:

„Przychylając się do próśb Towarzystwa Budowy Domów dla Niższych Pracowników Zarządu Miejskiego w Łodzi Nr. dz. 26/32 z dnia 16 listopada 1932 roku oraz p. Adama Boronia, pracownika Wydziału Budownictwa, z dnia 18 października 1932 roku postanowiono — w celu umożliwienia im wykończenia rozpoczętych domków mieszkalnych:

1. przyznać w drodze wyjątku pracownikom miejskim, będącym członkami tegoż Towarzystwa, pożyczki z funduszków miejskich w wysokości 4-miesięcznych poborów, zwrotne w 20 ratach miesięcznych, poczynając od dnia 1 stycznia 1933 roku;

2. przyznać w drodze wyjątku p. A. Boroniowi pożyczkę z funduszków miejskich w wysokości 3-miesięcznych poborów, zwrotną w 20 ratach miesięcznych, poczynając od dnia 1 stycznia 1933 roku;

3. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1093 z dnia 24 listopada 1932 roku:

„Po wysłuchaniu referatu p. ławnika L. Kuka, jako przewodniczącego Wydziału Podatkowego, postanowiono, nawiązując do uchwały Magistratu Nr. 1007 z dnia 27 października 1932 roku:

1. zorganizować z dniem 1 grudnia 1932 roku w ramach Oddziału Poborczego Wydziału Podatkowego sekcję sekwestracijną dla załatwiania spraw, które rozporządzeniem Rady

Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 roku o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) zostały wyłączone z pod kompetencji urzędów skarbowych;

2. przyjąć do wiadomości, iż sekcja sekwestracyjna Oddziału Poborczeo Wydziału Podatkowego zatrudniać będzie 26 osób z pośród dotychczasowego personelu tegoż Wydziału, a mianowicie:

1 kierownika sekcji	III st. sł.
1 kasjera	V „ „
2 korespondentów	V „ „
2 registratorów	V „ „
1 segregatora	VI „ „
1 czekowego	VI „ „
3 poborców	VI „ „
15 sekwestраторów	VI „ „

3. przedłużyć przewidziany w punkcie 1 uchwały Magistratu Nr. 915 z dnia 29 września 1932 roku próbny okres działalności Oddziału Poborczeo Wydziału Podatkowego do dnia 1 kwietnia 1933 r.;

4. scentralizować w sekcji sekwestracyjnej Oddziału Poborczeo Wydziału Podatkowego sprawy egzekwowania należności wszystkich wydziałów Zarządu Miejskiego, z wyjątkiem Wydziału Kanalizacji i Wodociągów, który sprawy te załatwiać będzie bezpośrednio z właściwymi urzędami skarbowymi;

5. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1096 z dnia 24 listopada 1932 roku:

„Zgodnie z wnioskiem Wydziału Podatkowego Nr. 1017/32 II z dnia 21 listopada 1932 roku postanowiono:

1. uzupełnić punkt 1 uchwały Magistratu Nr. 1006 z dnia 27 października 1932 roku w sprawie wprowadzenia na okres przejściowy ulgowych stawek miejskiego podatku hotelowego przez dodanie następujących słów:

„względem zaś osób, przebywających w hotelu bez przerwy przynajmniej przez 15 dni — ulgowej stawki podatkowej w wysokości 10%“;

2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1102 z dnia 24 listopada 1932 roku:

„Na wniosek Wydziału Zdrowotności Publicznej Nr. 129/32 VI z dnia 21 listopada 1932 roku postanowiono:

1. zatwierdzić nowo opracowany przez tenże Wydział na podstawie art. 14 rozporządzenia Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami z dnia 10 czerwca 1921 roku o utrzymywaniu porządku w domach, na dziedzińcach, chodnikach i jezdniach w granicach miejskich (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 346) Regulamin Sanitarno-Porządkowy, obowiązujący na terenie m. Łodzi;

2. upoważnić tenże Wydział po uprzednim uzyskaniu odnośnego zezwolenia Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego do opublikowania tegoż Regulaminu oraz do wydania go w 10.000 egzemplarzach;

3. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1104 z dnia 24 listopada 1932 roku:

„Przychylając się do wniosku Wydziału Zdrowotności Publicznej Nr. 2851/32—VI z dnia 23 listopada 1932 roku, postanowiono:

1) powierzyć Miejskim Warsztatom Mechanicznym pokrycie blachą cynkową kosztem zł. 4.000,- dachu sanatorium miejskiego w Łagiewnikach;

2) poczynić w związku z tem następujące zmiany w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33:

a) podwyższyć poz. c A § 7 dz. Szp. wydatków — remont zwyczajny budynku Sanatorium dla dzieci piersiowo chorych w Łagiewnikach — o zł. 4.000,-;

b) zmniejszyć poz. c A § 6 dz. Szp. wydatków — remont wewnętrzny Szpitala dla lekko-gruźliczych w Chojnach — o zł. 4.000,-;

3) wezwać Wydział Finansowy do uwzględnienia postanowień niniejszej uchwały przy opracowywaniu dodatkowego budżetu Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33;

4) przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1106 z dnia 24 listopada 1932 roku:

„Zgodnie z wnioskiem Wydziału Gospodarczego Nr. 5410/32—VII z dn. 19 listopada 1932 roku postanowiono — wobec wyczerpania się kredytów na wycier kominów osiedla miejskiego im. Montwiłła-Mireckiego:

1. poczynić w budżecie Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33 następujące zmiany:

a) zmniejszyć w wydatkach działu P. K. § 7 poz. e — naprawy budowlane — o zł. 1.923,-;

b) podwyższyć w wydatkach działu P. K. § 7 poz. n — wycier kominów — o zł. 1.923,-;

2. wezwać Wydział Finansowy do uwzględnienia postanowień niniejszej uchwały przy opracowywaniu dodatkowego budżetu Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1932/33;

3. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Nr. 1127 z dnia 3 grudnia 1932 roku:

„Opierając się na art. 54 dekretu o samorządzie miejskim z dnia 4 lutego 1919 roku (Dz. Pr. P. P. Nr. 13, poz. 140) postanowiono na wniosek p. Prezydenta B. Ziemięckiego:

1. zatwierdzić „Regulamin Magistratu m. Łodzi“, określający podział czynności poszczególnych członków Magistratu;

2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości“.

Okólnik Nr. 141 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 listopada 1932 roku o ustaleniu i zatwierdzaniu preliminarzy budżetowych związków komunalnych na rok 1933/34

Uchwalono:

I. W sprawie wyboru 1 członka i 1 zastępcy do Państwowej Rady Kolejowej na okres 3-letni, t. j. 1933 — 1936 r., zgodnie z art. 3 właściwego statutu (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 443 z roku 1932) oraz reskryptem Ministerstwa Komunikacji z dnia 29 listopada 1932 roku:

1. desygnować: **na członka** — Stanisława Rapalskiego, Wiceprezydenta miasta Łodzi, **na zastępcę** — Reinholda Klima, Radnego miasta Łodzi;

2. Rada Miejska wyraża życzenie, aby przedstawiciele jej, zasiadający w Państwowej Radzie Kolejowej, zgłaszali Radzie sprawozdania po każdym posiedzeniu Rady Kolejowej.

II. W sprawie zmiany uchwały Rady Miejskiej Nr. III z dnia 2 czerwca 1932 roku o ustaleniu wysokości uposażenia członków Magistratu — w związku z Regulaminem Magistratu m. Łodzi, uchwalonym przez tenże w dniu 3 grudnia 1932 roku (uchwała Nr. 1127):

Rada Miejska, w związku z § 21 Regulaminu Magistratu m. Łodzi, uchwalonego przez Magistrat na posiedzeniu w dniu 3 grudnia 1932 roku (uchwała Nr. 1127) oraz § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 roku o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 118/1924 r., poz. 1073), postanawia:

1. zmienić punkt 2-b uchwały Rady Miejskiej Nr. III z dnia 2 czerwca 1932 roku, o ile idzie o uposażenie drugiego wiceprezydenta miasta;
2. przyznać drugiemu wiceprezydentowi miasta, jako niepełniącemu żadnych stałych czynności urzędowych w Zarządzie Miejskim, zł. 20.- tytułem odszkodowania za każdorazowy udział w posiedzeniach Magistratu;
3. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

W głosowaniu brało udział 49 członków Rady; przeciwko uchwale nikt nie głosował.

Członkowie Magistratu nie byli obecni przy rozważaniu sprawy, ani przy głosowaniu nad nią.

Radny inż. Wojewódzki prosi o zaznaczenie, że frakcja jego w głosowaniu udziału nie brała.

III. W sprawie budowy nowej piecowni w Gazowni Miejskiej w Łodzi:

Rada Miejska, przychyłając się do wniosku Magistratu Nr. 970 z dnia 20 października 1932 roku, postanawia:

A. powierzyć budowę nowej piecowni w Gazowni Miejskiej w Łodzi firmie „Inż. C. Kłobukowski i S-ka“ w Warszawie zgodnie z ofertą jej z dnia 13 października 1932 roku na ogólną sumę złotych 1.050.000.- i na następujących warunkach:

1) w okresie budowy piecowni w ciągu 12 miesięcy Gazownia płaci od chwili podpisania umowy gotówką po zł. 30.000.- miesięcznie, czyli zł. 360.000.-; reszta należności płatna będzie już po uruchomieniu piecowni w ratach miesięcznych po zł. 45.000.-; wpłaty po zł. 45.000.- rozpoczną się w miesiąc po uruchomieniu piecowni. Raty po zł. 45.000.-, przypadające po uruchomieniu piecowni, są gwarantowane poborami Gazowni za gaz w wysokości 5 gr. od każdego wyprodukowanego metra sześć. gazu od chwili uruchomienia piecowni aż do całkowitej spłaty należności;

2) na poczet rat, przypadających dostawcy po uruchomieniu piecowni w okresie budowy w formie zadatku i w miarę postępu budowy,

zgodnie z odnośnym planem, Magistrat będzie wystawiać na Gazownię weksle ciągnięte do ogólnej sumy zł. 420.000.-, która to suma łącznie z wpłatami gotówkowymi stanowi sumę zł. 780.000.-;

3) z sumy zł. 420.000.-, która ma być wpłacona w formie zadatku weksłami, zgodnie z punktem 2, w dwa tygodnie po podpisaniu umowy dostawca otrzyma weksle na sumę zł. 150.000.- za specjalnie niżej omówioną gwarancją firmy H. Cegielski i S-ka Akc. w Poznaniu i Banku Związku Spółek Zarobkowych Spółka Akcyjna w Poznaniu i weksle na sumę zł. 30.000.- za specjalną niżej omówioną gwarancją firmy Fabryka Wyrobów Szamotowych „Opoczno“ i Powszechnego Banku Związkowego w Polsce Spółka Akcyjna w Warszawie; resztę weksli na sumę złotych 240.000.- dostawca otrzymywać będzie w miarę uskutecznienia dostaw materiałów oraz postępu prac budowlanych i montażowych łącznie w wysokości 60% tychże według ustalonej ich wartości;

4) w celu otrzymania gwarancji na poczynione wpłaty gotówkowe z wyjątkiem pierwszej raty zł. 30.000.-, która będzie uiszczona dostawcy przy podpisaniu umowy, raty te będą płatne w ten sposób, że Gazownia otwiera na imię dostawcy w Banku Gospodarstwa Krajowego w Warszawie nieodwołalną akredytywę, na którą będą one wpłacane. Nieodwołalność akredytywy ustaje z chwilą rozwiązania umowy;

5) tytułem zabezpieczenia wydanych dostawcy awansem na poczet rat, przypadających po uruchomieniu piecowni weksłami zł. 150.000.-, firma H. Cegielski Sp. Akc. w Poznaniu oraz Bank Związku Spółek Zarobkowych Sp. Akc. w Poznaniu ręczą solidarnie do wysokości 150.000.- zł. w złocie za całkowite wykonanie robót, stanowiących przedmiot umowy, która to umowa jest znaną firmie H. Cegielski i wyżej wymienionemu Bankowi.

Tytułem zabezpieczenia wydanych dostawcy awansem na poczet rat, przypadających po uruchomieniu piecowni zł. 30.000.- weksłami, firma Fabryka Wyrobów Szamotowych „Opoczno“ oraz Powszechny Bank Związkowy w Polsce Sp. Akc. w Warszawie ręczą solidarnie do wysokości zł. 30.000.- w złocie za dostarczenie materiałów ogniotrwałych łącznej wagi 175 tonn według listów przewozowych;

6) wystawione weksle będą opiewały na termin 75-dniowy z obowiązkiem prolongaty do ostatecznych terminów płatności, przypadających zgodnie z podanym w p. 1 planem; przy wystawianiu poszczególnych weksli dostawca składa odpowiednią gwarancję bankową, zapewniającą prolongatę powyższych weksli aż do ostatecznych terminów, w których mają być te weksle płatne przez Gazownię, o ile Magistrat nie otrzyma przy wystawianiu weksli dostatecznej gwarancji co do prolongaty, weksle będą wystawione na ostateczne terminy płatności. Miejscem płatności

prolongowanych weksli będzie Bank udzielający gwarancji prolongaty; weksle wystawione na ostateczne terminy płatności, będą płatne w Gazowni, weksle wystawione nie na ostateczne terminy płatności nie mogą być puszczone w obieg i muszą być zdeponowane w Banku, udzielającym gwarancji prolongaty lub w Banku Polskim względnie w Banku Gospodarstwa Krajowego, weksle wystawione na ostateczne terminy płatności będą mogły być puszczone w obieg na 75 dni przed terminem płatności;

7) gwarancję na zabezpieczenie prolongaty weksli składać będą mogły następujące Banki: Bank Gospodarstwa Krajowego, Bank Związku Spółek Zarobkowych Sp. Akc. w Poznaniu, Powszechny Bank Kredytowy Sp. Akc. w Warszawie i Powszechny Bank Związkowy w Polsce Sp. Akc. w Warszawie. Dostawcy przysługuje prawo w razie potrzeby przedstawiania gwarancji innych banków, lecz nie inaczej, jak za zgodą Magistratu. W razie niewykupienia jakiegokolwiek weksła przez Gazownię w ostatecznym terminie płatności, przysługuje Bankowi prawo przedstawienia do inkasa wszystkich pozostałych weksli; rygor ten nie ma zastosowania do weksli, które winny być prolongowane zgodnie z punktem 6;

8) ani Gazownia, ani Magistrat z tytułu prolongaty weksli żadnych kosztów nie ponoszą. Koszta z tytułu prolongaty ponosi dostawca;

9) Gazownia będzie zwalniała w zależności od wskazań dostawcy albo akredytywę gotówkową, albo udzielone gwarancje bankowe na otrzymane weksle zadatkowe, względnie jednocześnie i jedno i drugie w miarę uskuteczniania dostaw materiałów oraz postępu prac budowlanych i montażowych łącznie w wysokości 60% ich wartości według ustalonej ich wartości; weksle zadatkowe, gwarantowane przez firmę H. Cegielski i S-ka Akc. w Poznaniu i Bank Związku Spółek Zarobkowych Sp. Akc. w Poznaniu nie podlegają pokryciu dostawami materiałów i postępowaniem prac budowlanych;

10) po upływie 3 miesięcy od chwili uruchomienia pieców, o ile wyniki próby, przeprowadzone w myśl umowy, wykażą, że warunki gwarancji zostały dotrzymane, co winno być stwierdzone odpowiednim protokołem, firma otrzyma dalsze weksle w wysokości zł. 217.500.-, lecz z sumy tej zostaną potrącone wszystkie ewentualne kary za niedotrzymane warunki umowy oraz ewentualnie zmniejszone dostawy, jak przewiduje umowa. Po upływie jednego roku od chwili uruchomienia pieców, o ile wszystkie warunki dostawy zostaną dotrzymane, co powinno być komisyjnie stwierdzone, firma otrzyma weksle na pozostałe 5%, t. j. na sumę zł. 52.500.-;

11) weksle, wymienione w p. 10, wystawione zostaną na ostateczne terminy płatności, przypadające zgodnie z podanym w p. 1 planem, względnie za zgodą Magistratu prolongacyjne za gwarancją bankową, jak w p. 6 i 7.

B. Upoważnić pp. Prezydenta B. Ziemięckiego i Wiceprezydenta St. Rapskiego do podpisania w imieniu Magistratu oraz Gazowni Miejskiej w Łodzi odnośnej umowy z firmą „Inż. C. Kłobukowski i S-ka“ w Warszawie.

C. Wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

W głosowaniu brało udział 58 członków Rady Miejskiej; uchwałę powzięto jednomyślnie.

IV. W sprawie statutu o poborze na rzecz Kasy m. Łodzi opłaty za korzystanie z ulic miejskich:

1. rozesłanie projektu Statutu uznać za pierwsze czytanie.

2. Rada Miejska, w związku z wnioskiem Magistratu Nr. 1171 z dnia 10 grudnia 1932 roku, zatwierdza w drugim i trzecim czytaniu Statut o poborze na rzecz Kasy m. Łodzi opłaty za korzystanie z ulic miejskich. (Ogłoszony w Nr. 1 Dziennika Zarządu m. Łodzi z dnia 15 stycznia 1933 roku).

V. W sprawie udzielenia p. Eugenjuszowi Ajnenkielowi, referentowi Wydziału Podatkowego, dyspensy od wymaganego statutem etatów stanowisk służbowych stopnia wykształcenia:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 991 z dnia 27 października 1932 roku, postanawia:

1. udzielić p. Eugenjuszowi Ajnenkielowi, referentowi Wydziału Podatkowego, dyspensy od wymaganego statutem etatów stanowisk służbowych dla pracowników Zarządu m. Łodzi stopnia wykształcenia na stanowisku pracownika miejskiego II kategorii;

2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

VI. W sprawie przyznania w drodze wyjątku p. Jadwidze Macińskiej, córce zmarłego emeryta miejskiego, dożywotniej pensji sieroczej:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1032 z dnia 3 listopada 1932 roku, postanawia:

1. przyznać w drodze wyjątku z dniem 1 listopada 1932 roku p. Jadwidze Macińskiej, kalece, córce emeryta miejskiego ś.p. Wincentego Macińskiego, pensję sierocą w wysokości zł. 66.66 miesięcznie nie bacząc na to, że ukończyła ona 24 rok życia;

2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

VII. W sprawie zaliczenia w drodze wyjątku p. Antoniny Dominiakowej, pracownicy Wydziału Oświaty i Kultury, w poczet etatowych niższych funkcjonarjuszów miejskich:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1035 z dnia 17 listopada 1932 roku, postanawia:

1. zaliczyć w drodze wyjątku z dniem 1 grudnia 1932 roku p. Antoninę Dominiakową, pracownicę Wydziału Oświaty i Kultury (woźną publicznej szkoły powszechnej) w poczet etatowych niższych funkcjonarjuszów miejskich X stopnia służbowego, nie bacząc na to, iż w chwili angażowania jej do służby miejskiej, ukończyła już 48 rok życia;

2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

VIII. W sprawie przyznania p. Ludwice Szkobel, wdowie po pracowniku miejskim, dożywotniego wsparcia z funduszków miejskich:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1085 z dnia 24 listopada 1932 roku, postanawia:

1. przyznać w drodze wyjątku z dnia 1 listopada 1932 roku p. Ludwice Szkobel, wdowie po długoletnim miejskim robotniku sezonowym, Kazimierzu Szkoblu, dożywotnie wsparcie z funduszków miejskich w wysokości zł. 20.- tygodniowo;

2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

IX. W sprawie wydania opinji o podziale terenu m. Łodzi na 23 rewiry kominiarskie:

Sprawę referuje r. Moskiewiczówna, sprawozdawca Komisji do Spraw Ogólnych.

Uchwał żadnych nie powzięto.

Z powodu zdekompletowania sali przewodniczący o godzinie 22 min. 45 posiedzenie zamyka.

Przewodniczący:

(—) *E. Andrzejak*

Prowadzący protokół:

(—) *P. Rundo.*

Radni Sekretarze:

(—) *St. Kowalski.*

(—) *A. Cyrański.*

Sprawozdanie kasowe Zarządu m. Łodzi za miesiąc grudzień 1932 rok.

Dz.	WYSZCZEGÓLNIENIE	Pdłg. budżetu 1932/33	Realizacja od 1.IV. – 30.XI.1932	Realizacja w grudniu 1932 r.	RAZEM
A. Dochody zwyczajne:					
I	Majątek komunalny	256.523	94.620.44	30.620.62	125.241.06
II	Przedsiębiorstwa komunalne	3.611.705	1.976.609.35	301.262.22	2.277.871.57
III	Subwencje i dotacje	154.130	67.930.11	7.700.—	75.630.11
IV	Zwroty	1.056.643	525.682.93	55.100.95	580.783.88
V	Opłaty administracyjne	823.755	474.292.85	35.600.34	509.893.19
VI	Opł. za korzyst. z urządz. i zakł. dobra publiczn.	528.875	310.111.34	25.079.69	335.191.03
VII	Dopłaty	—	—	—	—
VIII	Udział w podatkach państwowych	2.600.000	1.516.881.33	229.887.99	1.746.769.32
IX	Podatek do podatków państwowych	13.250.000	7.203.965.54	1.176.734.48	8.380.700.02
X	Podatki samoistne	3.210.003	2.608.575.72	369.259.36	2.977.835.08
XI	Różne	212.120	134.795.68	20.577.49	155.373.17
		25.703.754	14.913.465.29	2.251.823.14	17.165.288.43
B. Dochody nadzwyczajne:					
I-VII	Zasiłki inwestycyjne i inne	2.826.866	2.072.485.34	55.300.—	2.127.785.34
		28.530.620	16.985.950.63	2.307.123.14	19.293.073.77
Szp.	Szpitala miejskie	1.954.110	964.594.75	204.207.15	1.168.801.90
Z. O.	Zakłady Opiekuńcze	1.036.890	469.226.57	89.455.59	558.682.16
P. K.	Przedsiębiorstwa komunalne	10.166.589	660.216.08	288.248.28	948.464.36
		41.688.209	19.079.988.03	2.889.034.16	21.969.022.19
Sumy przechodnie			8.975.385.64	1.282.937.50	10.258.323.14
Zaliczki			858.174.54	176.929.56	1.035.104.10
			28.913.548.21	4.348.901.22	33.262.449.43

Sprawozdanie kasowe Zarządu m. Łodzi za miesiąc grudzień 1932 rok.

Dz.	WYSZCZEGÓLNIENIE	Pdlg. budżetu 1932/33	Realizacja od 1.IV.—30.XI.1932	Realizacja w grudniu 1932 r.	RAZEM
A. Wydatki zwyczajne:					
I	Administracja ogólna	4.812.894	3.096.537.81	467.046.46	3.563.584.27
II	Majątek komunalny	609.888	354.168.05	50.805.38	404.973.43
III	Przedsiębiorstwa komunalne	451.891	—	—	—
IV	Spłata długów	2.507.100	514.083.86	232.642.76	746.726.62
V	Drogi i place publiczne	1.546.519	1.034.285.94	164.897.04	1.199.182.98
Va	Regulacja miasta	242.993	145.068.54	15.573.84	160.642.38
VI	Oświata	3.385.048	1.963.151.98	283.499.16	2.246.651.14
VII	Kultura i Sztuka	602.054	404.052.16	43.170.76	447.222.92
VIII	Zdrowie publiczne	4.350.806	2.405.402.72	436.200.26	2.841.602.98
IX	Opieka Społeczna	3.221.344	1.576.698.33	298.774.72	1.875.473.05
X	Popieranie rolnictwa	203.115	122.458.06	25.376.11	147.834.17
XI	Popieranie przemysłu i handlu	606.515	351.935.94	45.676.68	397.612.62
XII	Bezpieczeństwo Publiczne	1.363.792	609.354.47	91.242.18	700.596.65
XIII	Różne	573.661	264.794.40	204.064.73	468.859.13
		24.477.620	12.841.992.26	2.358.970.08	15.200.962.34
B. Wydatki nadzwyczajne:					
I-XII	Wydatki inwestycyjne i inne	4.053.000	3.161.263.28	366.144.27	3.527.407.55
		28.530.620	16.003.255.54	2.725.114.35	18.728.369.89
Szp.	Szpitala miejskie	1.954.110	964.594.75	204.207.15	1.168.801.90
Z. O.	Zakłady Opiekuńcze	1.036.890	469.226.57	89.455.59	558.682.16
P. K.	Przedsiębiorstwa komunalne	10.166.589	3.013.214.76	192.237.31	3.205.452.07
		41.688.209	20.450.291.62	3.211.014.40	23.661.306.02
Sumy przechodnie			6.823.255.47	1.121.910.79	7.945.166.26
Zaliczki			1.410.932.82	125.188.33	1.536.121.15
			28.684.479.91	4.458.113.52	33.142.593.43

Sprawozdanie kasowe Zarządu m. Łodzi za miesiąc styczeń 1933 rok.

Dz.	WYSZCZEGÓLNIENIE	Pdłg. budżetu 1932/33	Realizacja od 1.IV.—31.XII.1932	Realizacja w styczniu 1933 r.	RAZEM
A. Dochody zwyczajne:					
I	Majątek komunalny	256.523	125.241.06	9.276.92	134.517.98
II	Przedsiębiorstwa komunalne	3.611.705	2.277.871.57	179.731.44	2.457.603.01
III	Subwencje i dotacje	154.130	75.630.11	8.400.00	84.030.11
IV	Zwroty	1.056.643	580.783.88	64.492.52	645.276.40
V	Oplaty administracyjne	823.755	509.893.19	30.591.91	540.485.10
VI	Opł. za korzyst. z urządz. i zakł. dobra publiczn.	528.875	335.191.03	27.105.64	362.296.67
VII	Dopłaty	—	—	—	—
VIII	Udział w podatkach państwowych	2.600.000	1.746.769.32	179.315.36	1.926.084.68
IX	Dodatek do podatków państwowych	13.250.000	8.380.700.02	1.169.566.80	9.550.266.82
X	Podatki samoistne	3.210.003	2.977.835.08	304.402.52	3.282.237.60
XI	Różne	212.120	155.373.17	12.857.73	168.230.90
		25.703.754	17.165.288.43	1.985.740.84	19.151.029.27
B. Dochody nadzwyczajne:					
I- VII	Zasiłki inwestycyjne i inne	2.826.866	2.127.785.34	11.252.58	2.139.037.92
		28.530.620	19.293.073.77	1.996.993.42	21.290.067.19
Szp.	Szpitałe Miejskie	1.954.110	1.168.801.90	100.903.95	1.269.705.85
Z. O.	Zakłady Opiekuńcze	1.036.890	558.682.16	37.018.51	595.700.67
P. K.	Przedsiębiorstwa komunalne	10.166.589	948.464.36	90.190.67	1.038.655.03
		41.688.209	21.969.022.19	2.225.106.55	24.194.128.74
Sumy przechodnie			10.258.323.14	758.782.09	11.017.105.23
Zaliczki			1.035.104.10	40.819.54	1.075.923.64
			33.262.449.43	3.024.708.18	36.287.157.61

Sprawozdanie kasowe Zarządu m. Łodzi za miesiąc styczeń 1933 rok.

Dz.	WYSZCZEGÓLNIENIE	Pdłg. budżetu 1932/33	Realizacja od 1.IV. - 31.XII.1932	Realizacja w styczniu 1933 r.	RAZEM
A. Wydatki zwyczajne:					
I	Administracja ogólna	4.812.894	3.563.584.27	243.799.20	3.807.383.47
II	Majątek komunalny	609.888	404.973.43	26.139.56	431.112.99
III	Przedsiębiorstwa komunalne	451.891	—	—	—
IV	Splata długów	2.507.100	746.726.62	15.166.99	761.893.61
V	Drogi i place publiczne	1.546.519	1.199.182.98	112.465.58	1.311.648.56
Va	Regulacja miasta	242.993	160.642.38	9.906.62	170.549.00
VI	Oświata	3.385.048	2.246.651.14	283.946.90	2.530.598.04
VII	Kultura i Sztuka	602.054	447.222.92	35.456.45	482.679.37
VIII	Zdrowie publiczne	4.350.806	2.841.602.98	294.752.99	3.136.355.97
IX	Opieka Społeczna	3.221.344	1.875.473.05	205.959.78	2.081.432.83
X	Popieranie rolnictwa	203.115	147.834.17	3.506.47	151.340.64
XI	Popieranie przemysłu i handlu	606.515	397.612.62	38.825.78	436.438.40
XII	Bezpieczeństwo Publiczne	1.363.792	700.596.65	78.580.32	779.176.97
XIII	Różne	573.661	468.859.13	18.172.59	487.031.72
		24.477.620	15.200.962.34	1.366.679.23	16.567.641.57
B. Wydatki nadzwyczajne:					
I-XII	Wydatki inwestycyjne i inne	4.053.000	3.527.407.55	90.069.23	3.617.476.78
		28.530.620	18.728.369.89	1.456.748.46	20.185.118.35
Szp.	Szpitala miejskie	1.954.110	1.168.801.90	100.903.95	1.269.705.85
Z. O.	Zakłady Opiekuńcze	1.036.890	558.682.16	37.018.51	595.700.67
P. K.	Przedsiębiorstwa komunalne	10.166.589	3.205.452.07	228.939.07	3.434.391.14
		41.688.209	23.661.306.02	1.823.609.99	25.484.916.01
Sumy przechodnie			7.945.166.26	1.142.776.28	9.087.942.54
Zaliczki			1.536.121.15	62.007.35	1.598.128.50
			33.142.593.43	3.028.393.62	36.170.987.05

RUCH SŁUŻBOWY PRACOWNIKÓW ETATOWYCH

ZA MIESIĄC LISTOPAD 1932 ROKU.

A. ZWOLNIENIA:

1. urzędnicy:

1. **Ryzmanowa Irena**, sekretarz Biura Wojskowego z dn. 1. XI. 1932.
2. **Kucharski Feliks**, referent Wydziału Oświaty i Kultury z dn. 18. XI. 1932.

2. niżsi funkcjonariusze:

3. siostra **Konieczna Sylwestra**, pielęgniarka I Domu Wychowawczego z dn. 1. XI. 1932.

B. MIANOWANIA I AWANSE:

urzędnicy:

1. **Dziudowa Leokadja**, wychowawczyni V Domu Wychowawczego powierzono z dn. 1. XI. 32 p. o. kierowniczkę Miejskiego Pogotowia Opiekuńczego dla dzieci i przyznano jednocześnie VI st. sł.

niżsi funkcjonariusze:

2. **Kosińska Zofja**, tymczasowa posługaczka Wydziału Opieki Społecznej mianowana z dniem 1 listopada 1932 r. etatową niższą funkcjonariuszką XI st. sł. na stanowisko posługaczki I Domu Wychowawczego.
3. **Jędrzejczakowa Helena**, woźna XI Miejskiego Przedszkola awansowana z dn. 1. XI. 32 z XII do XI st. sł.
4. **Frinkerowa Berta**, woźna szkoły powszechnej awansowana z dn. 1. XI. 32 z XII do XI st. sł.
5. **Kubinek Piotr**, woźny szkoły powszechnej awansowany z dn. 1. XI. 32 z XI do X st. sł.
6. **Kupisz Feliks**, woźny szkoły powszechnej awansowany z dn. 1. XI. 32 z XI do X st. sł.
7. **Brewiński Stefan**, kontraktowy woźny Wydziału Zdrowotności Publicznej mianowany z dn. 1. XI. 32 etatowym niższym funkcjonariuszem XI st. sł. na stanowisko woźnego Szpitala św. Józefa.

C. PRZENIESIENIA:

urzędnicy:

1. **Zasacka Janina**, sekretarz Wydziału Gospodarczego przeniesiona z dniem 10. XI. 32 na równorzędne stanowisko do Wydziału Oświaty i Kultury.
2. **Kotowiczówna Jadwiga**, wychowawczyni IV Domu Wychowawczego przeniesiona z dn. 5. XI. 32 na stanowisko sekretarza do Biura Ewidencji Ludności.
3. **Goździk Stanisław**, kierownik Rzeźni Publicznej Nr. 1 przeniesiony z dn. 7. XI. 32 na stanowisko I-go asystenta Rzeźni Publicznej Nr. 1
4. **Dąbrowska Stanisława**, sekretarz Rzeźni Publicznej Nr. 1 przeniesiona z dn. 15. XI. 32 na stanowisko rachmistrza Wydziału Zdrowotności Publicznej.

5. **Kopczewska Jadwiga**, kancelistka Wydziału Zdrowotności Publicznej przeniesiona z dn. 15. XI. 32 na stanowisko sekretarza Rzeźni Publicznej Nr. 1.
6. **Lisowska Helena**, kancelistka Szpitala św. Józefa przeniesiona z dn. 1. XI. 32 na równorzędne stanowisko do Wydziału Zdrowotności Publicznej.
7. **Sokołowski Jan**, referent Biura Wojskowego przeniesiony z dn. 1. XI. 32 na równorzędne stanowisko do Inspekcji Budowlanej.

niżsi funkcjonariusze.

8. **Bocian Lukasz**, woźny Biura Wojskowego przeniesiony z dn. 16. XI. 32 do Wydziału Budownictwa.
9. **Wysocki Józef**, woźny Wydziału Budownictwa przeniesiony z dn. 16. XI. 32 do Biura Wojskowego.
10. **Pilecki Jan**, woźny Centralnej Ekspedycji przeniesiony z dniem 1. XI. 32 do Biura Ewidencji Ludności.
11. **Okraska Teofil**, robotnik Szpitala w Radogoszczu przeniesiony z dn. 15. X. 32 na stanowisko dozorca Szpitala Marji Magdaleny.
12. **Ratajek Jan**, dozorca szpitala Marji Magdaleny przeniesiony z dn. 15. X. 32 na stanowisko robotnika szpitala w Radogoszczu.

D. PRZENIESIENIA W STAN SPOCZYNKU:

1. **Wójkowa Marjanna**, woźna szkoły powszechnej z dn. 1. XI. 32.
2. **Krysiakowa Marja**, robotnica kuchni Szpitala św. Józefa z dn. 1. XI. 32.

E. SKREŚLENIA Z POWODU ŚMIERCI:

1. **Bukszówna Melanja**, pielęgniarka Wydziału Opieki Społecznej z dn. 10. XI. 32.
2. **Górny Konstanty**, sekwestrator Wydziału Podatkowego z dn. 16. XI. 32.

NEKROLOGJA

Dnia 14 stycznia 1933 roku zmarł, przeżywszy lat 45

Ś. † P.

Jan Otton Schmidt

pracownik Wydziału Podatkowego.

Cześć Jego pamięci.

MAGISTRAT M. ŁODZI.

W dniu 27 stycznia 1933 roku zmarł

Izydor Faterson

b. wiceprezydent m. Łodzi,

przeżywszy lat 57.

Cześć Jego pamięci.

MAGISTRAT M. ŁODZI.

Dnia 27 stycznia 1933 roku zmarła, przeżywszy lat 63

Ś. † P.

Marja Kapacińska

pracownica Wydziału Oświaty i Kultury.

Cześć Jej pamięci.

MAGISTRAT M. ŁODZI.

Dnia 30 stycznia 1933 roku zmarł, przeżywszy lat 43

Ś. † P.

Zygmunt Biesiadecki

pracownik Wydziału Podatkowego.

Cześć Jego pamięci.

MAGISTRAT M. ŁODZI.

REGULAMIN MAGISTRATU M. ŁODZI

ZATWIERDZONY UCHWAŁĄ MAGISTRATU № 1127

Z DNIA 3 GRUDNIA 1932 ROKU

I. Postanowienia wstępne.

§ 1. Na podstawie art. 54 dekretu o samorządzie miejskim z dnia 4 lutego 1919 roku (Dz. Pr. P. P. Nr. 13, poz. 140) uchwała się następujący Regulamin, określający podział czynności poszczególnych członków Magistratu.

II. Magistrat.

§ 2. Magistrat jest organem zarządzającym i wykonawczym Gminy Miejskiej Łódź.

§ 3. Magistrat składa się z prezydenta, 2 wiceprezydentów i 8 ławników.

§ 4. Zakres kompetencji Magistratu jest określony w art. 47, 48, 49 i 62 wyżej wymienionego dekretu o samorządzie miejskim.

§ 5. Magistrat może powierzać sprawy, należące do jego kompetencji, lub też poruczać przygotowywanie materiałów dla swych decyzji bądź poszczególnym swoim członkom, bądź też powołanym przez siebie stałym lub czasowym komisjom.

§ 6. Magistrat podejmuje swe decyzje na posiedzeniach, zwoływanych w miarę potrzeby. Sposób zwoływania i prowadzenia posiedzeń określa „Regulamin obrad Magistratu m. Łodzi“.

§ 7. Magistrat załatwia sprawy, należące do jego zakresu działania, przez członków swych przy pomocy Zarządu Miejskiego, którego organizację normują statuty organizacyjne poszczególnych wydziałów Magistratu, uchwalone przez Radę Miejską.

§ 8. Na pierwszym organizacyjnym posiedzeniu swem Magistrat dzieli wszystkie czynności, związane ze swą działalnością, pomiędzy poszczególnych swych członków, Magistrat ma prawo dokonywania zmian w podziale tych czynności.

§ 9. Wszystkie uchwały Magistratu komunikowane są Radzie Miejskiej. Wszystkie uchwały Rady Miejskiej są odczytywane na posiedzeniach Magistratu.

III. Prezydent miasta.

§ 10. Prezydent miasta jest reprezentantem i kierownikiem Magistratu, odpowiedzialnym przed Radą Miejską za czynności własne oraz za działalność Magistratu i Zarządu Miejskiego.

§ 11. Prezydent miasta zwołuje i prowadzi posiedzenia Magistratu, nadaje ogólny kierunek działalności Magistratu i Zarządu Miejskiego oraz sprawuje nad tą działalnością naczelną nadzór.

§ 12. Prezydent miasta:

a) decyduje i załatwia wszystkie sprawy, wynikające z uprawnień i obowiązków jego, jako kierownika i reprezentanta Magistratu;

b) uzgadnia działalność wydziałów w obrębie Zarządu Miejskiego;

c) aprobuje projekty załatwiania spraw, które sobie do aprobaty zastrzeże;

d) przewodniczy w kolegiach i na zebraniach, przewidzianych w obowiązujących przepisach prawnych.

§ 13. Prezydent miasta obowiązany jest:

a) czuwać nad wykonywaniem uchwał Rady Miejskiej i Magistratu;

b) uzasadniać na posiedzeniach Rady Miejskiej uchwały Magistratu, względnie do uzasadniania ich wyznaczać referentów;

c) występować do Magistratu z wnioskami o rewizję uchwał Rady Miejskiej w wypadkach, przewidzianych w art. 62 wyżej wymienionego dekretu o samorządzie miejskim;

d) decydować we wszystkich sprawach, które nie są w wyżej wymienionym dekreście o samorządzie miejskim wymienione, jako podlegające decyzji Rady Miejskiej lub Magistratu.

§ 14. Prezydent miasta jest, jako kierownik Magistratu, naczelnym zwierzchnikiem wszystkich pracowników Zarządu Miejskiego. Załatwia on w granicach uprawnień, udzielonych mu przez Magistrat, sprawy osobowe tychże pracowników.

§ 15. Zakres czynności prezydenta miasta, jako kierownika Zarządu Miejskiego, jest wyszczególniony w „Regulaminie o zakresie czynności i odpowiedzialności urzędników Magistratu m. Łodzi“.

Oprócz spraw tam wymienionych prezydent miasta może ponadto zastrzec do swej aprobaty na stałe lub czasowo bądź pewne kategorie spraw, bądź też pewne poszczególne sprawy.

§ 16. W wypadkach niecierpiących zwłoki prezydent miasta ma prawo samodzielnego załatwiania wszelkich spraw, należących do zakresu działania Magistratu, powinien wszakże wyjednać na najbliższym posiedzeniu zatwierdzenie Magistratu dla czynności, dokonanych na mocy tego prawa.

§ 17. Prezydent miasta w wypadkach, przewidzianych w art. 62 wyżej wymienionego dekretu o samorządzie miejskim, ma prawo zażądać w ciągu 2 tygodni rewizji uchwał przez Magistrat powziętych. Uchwała Magistratu poddana rewizji uważana jest za ostateczną, jeżeli po ponownem

jej rozważeniu zostanie przyjęta większością $\frac{2}{3}$ głosów. Uchwała Magistratu, która mimo zarządzonej rewizji zapadnie wbrew zdaniu prezydenta miasta, uwalnia go od odpowiedzialności.

IV. Wiceprezydenci miasta.

§ 18. Pierwszy wiceprezydent miasta jest z urzędu zastępcą prezydenta miasta.

§ 19. Pierwszy wiceprezydent miasta:

- a) załatwia wszystkie sprawy, przekazane mu przez Magistrat;
- b) aprobuje ostatecznie sprawy, których aprobatę prezydent miasta za jego zgodą na stałe mu przekazał;
- c) przewodniczy z upoważnienia prezydenta miasta w kolegiach i na zebraniach, w których udział prezydenta miasta jest przewidziany obowiązującymi przepisami prawnymi;
- d) może w wypadkach, niecierpiących zwłoki, w razie czasowej nieobecności prezydenta miasta, wydawać decyzję we wszystkich sprawach, zastrzeżonych prezydentowi miasta, zawiadamiając go o tem niezwłocznie po powrocie;
- e) posiada wszystkie prawa i obowiązki, zastrzeżone poniżej w dziale V niniejszego Regulaminu ławnikom Magistratu.

§ 20. Gdy prezydent miasta nie pełni swych obowiązków z powodu nieobecności w Łodzi, urlopu lub choroby — zastępuje go z urzędu pierwszy wiceprezydent miasta, który w okresie zastępstwa ponosi całkowitą odpowiedzialność, posiada wszystkie prawa i pełni wszystkie obowiązki prezydenta miasta.

Prezydent miasta może jednak zastrzec, że decyzje w pewnych sprawach bądź w pewnych kategoriach spraw winny być odłożone do czasu wznowienia przezeń urzędowania. Po 3-miesięcznej przerwie w urzędowaniu zastrzeżenie to traci moc obowiązującą.

§ 21. Drugi wiceprezydent miasta bierze udział w posiedzeniach Magistratu, nie pełni jednak żadnych stałych czynności urzędowych w Zarządzie Miejskim.

§ 22. Wiceprezydenci miasta za działalność swoją są odpowiedzialni przed Magistratem i Radą Miejską.

V. Ławnicy Magistratu.

§ 23. Ławnicy Magistratu pełnią obowiązki przewodniczących Wydziałów Zarządu Miejskiego, przydzielonych im uchwałą Magistratu.

§ 24. Zakres czynności ławników Magistratu, jako przewodniczących Wydziałów Zarządu Miejskiego, określa „Regulamin o zakresie czynności i odpowiedzialności urzędników Magistratu m. Łodzi“.

§ 25. Ławników Magistratu, jako przewodniczących Wydziałów Zarządu Miejskiego, w razie ich nieobecności w Łodzi, urlopu lub choroby zastępują z reguły naczelnicy tych Wydziałów. Ławnik Magistratu—przewodniczący Wydziału może jednak zastrzec, że decyzje w pewnych sprawach bądź w pewnych kategoriach spraw winny być odłożone do czasu wznowienia przezeń urzędowania.

§ 26. Ławnicy Magistratu obowiązani są:

- a) bywać na posiedzeniach Magistratu i Rady Miejskiej i referować sprawy, należące do zakresu działania Wydziałów, którym przewodniczą;
- b) przewodniczyć na posiedzeniach ciał kolegjalnych, funkcjonujących przy Wydziałach;
- c) sprawować nadzór nad działalnością Wydziałów, powierzonych ich pieczy;
- d) kierować się w swej działalności wytyczniami, udzielonemi im przez Magistrat;
- e) wykonywać wszystkie czynności, polecane im przez Magistrat lub przekazane im za ich zgodą przez prezydenta miasta.

§ 27. Ławnicy Magistratu za działalność swą, określoną w §§ 23, 24 i 26 niniejszego Regulaminu, odpowiadają przed Magistratem.

VI. Postanowienia końcowe.

§ 28. Regulamin niniejszy wchodzi w życie niezwłocznie po uchwaleniu go przez Magistrat i obowiązuje aż do odwołania.

Każda zmiana niniejszego Regulaminu musi być zatwierdzona przez Magistrat.

OKÓLNIK NR. 1.

DO WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW I BIUR ZARZĄDU M. ŁODZI I ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH PRACOWNIKÓW MIEJSKICH

Podaje się do wiadomości, iż uchwałą Magistratu Nr. 852 z dnia 15 września 1932 roku zdecydowano, uzupełniając uchwałę Magistratu Nr. 230 z dnia 10 marca 1932 roku, pobierać, poczynając od dnia 1 października 1931 roku, od pracowników miejskich składkę emerytalną, przewidzianą w „Przepisach o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Zarządu m. Łodzi i ich rodzin” nietylko, jak to ma miejsce obecnie, od pensji zasadniczej z dodatkami: regulacyjnym, ekonomicznym, komunalnym i mieszkaniowym, lecz również i od wszystkich stałych wynagrodzeń, otrzymywanych w pewnych odstępach czasu w sumach ryczałtowych.

Za wynagrodzenie, powtarzające się stale, przyjąć należy każde wynagrodzenie pracownika, związane z zajmowaniem stanowiskiem, otrzymywane co pewien określony czas (co dwa tygodnie lub co miesiąc), jak naprz. wynagrodzenie za dyżury i godziny remuneracje, premje, prowizje, dodatki wyrównawcze, dodatki specjalne, dodatki za kursy wieczorowe (woźnych), dodatki za oddziały popołudniowe, dodatki za uboje, wynagrodzenie za dodatkową służbę nocną, dodatki za niedziele i święta, dodatki w naturze (po przeliczeniu ich na gotówkę według cen, ustalonych na każdy rok kalendarzowy).

Wyjątek stanowią wynagrodzenia dorywcze, otrzymywane przez pracowników za wykonanie poszczególnych czynności, naprz. jednorazowe wynagrodzenie za godziny lub jednorazowe wynagrodzenie ryczałtowe za pracę specjalną.

Powstałą z tego tytułu różnicę składki emerytalnej za czas od dnia 1 października 1931 roku do dnia 1 marca 1933 roku potrącić należy pracownikom z poborów służbowych w ratach miesięcznych, nie przekraczających zł. 20.-, poczynając od dnia 1 marca 1933 roku.

Wszelkich bliższych wyjaśnień udzieli na żądanie Oddział Personalny Wydziału Prezydjalnego.

Łódź, dnia 25 stycznia 1933 roku.

Prezydent:

(—) *B. Ziemięcki.*

Dyrektor Zarządu Miejskiego:

(—) *M. Kalinowski.*

OGŁOSZENIE.

Magistrat m. Łodzi podaje niniejszem do publicznej wiadomości, że zgodnie z § 5 Statutu o poborze na rzecz Kasy m. Łodzi opłaty za korzystanie z ulic miejskich (Łódzki Dziennik Wojewódzki Nr. 1 z dnia 2. I. 1933 poz. 7) posiadacze środków lokomocji, podlegających opłacie, obowiązani są przy rejestracji tychże w Urzędzie Przemysłowym I Instancji uskutecznić przedpłatę w wysokości 50% należnej opłaty.

Opłata w stosunku rocznym wynosi:

1)	od konia lub innego zwierzęcia pociągowego	zł. 10.—
2)	od wozu lekkiego, używanego w gospodarstwach rolnych —	
	o zaprzęgu jednokonnym	20.—
	o zaprzęgu dwukonnym	30.—
5)	od dorożki jednokonnej	30.—
	„ parokonnej	50.—
4)	od resorówki jednokonnej	40.—
	„ parokonnej	60.—
5)	od platformy jednokonnej	50.—
	„ parokonnej	75.—
6)	od wozu ciężarowego, furgonu, beczki asenizacyjnej —	
	o zaprzęgu jednokonnym	65.—
	„ parokonnym	80.—
7)	od wozu meblowego	250.—
8)	„ kotłowego	300.—
9)	od karety, landa, powozu, wolantu o zaprzęgu jednokonnym	75.—
	„ „ „ „ „ parokonnym	100.—
10)	od bryczki jednokonnej	50.—
	„ parokonnej	75.—
11)	od karawanu I klasy	150.—
	„ II „	75.—
	„ III „	25.—
12)	od pojazdu dwukołowego	30.—
13)	od wózka ręcznego	3.—
	przy większej ilości wózków — od każdego następnego	10.—
14)	od roweru	5.—
15)	od pojazdu mechanicznego osobowego,	300.—
	ciężarowego, traktora lub autobusu	400.—
	od wozu przyczepnego do pojazdu mechanicznego	100.—

Zarejestrowane przedsiębiorstwa przewozowo-zarobkowe lub wynajmu przedmiotów, wymienionych w punktach 1, 5, 6 i 8 oraz woźnice zawodowi, główny dochód których płynie z wykonywania tego zawodu, od przedmiotów, wymienionych w punktach 1, 3, 4, 5 i 6 opłacają 50% stawek, przewidzianych wyżej.

Łódź, dnia 21 stycznia 1933 roku.

Prezydent m. Łodzi:

(—) B. Ziemięcki.

OGŁOSZENIE.

Magistrat m. Łodzi wzywa rodziny niżej wymienionych zmarłych, aby w terminie 4-tygodniowym od daty ogłoszenia zgłosiły się w miejskim powszechnym szpitalu w Radogoszcu po odbiór pozostałych rzeczy.

Lista zmarłych w czasie od dnia 1 lipca 1931 roku do 31 lipca 1932 roku:

1. Bojanowska Antonina	zmarła	1. VII. 1931 r.
2. Pasiński Mateusz	"	5. VII. "
3. Bergier Józefa	"	17. VII. "
4. Szwarz Jakób	"	25. VII. "
5. Sztajchner Dwojra	"	31. VII. "
6. Machlewski Józef	"	15. VIII. "
7. Lam Hersz	"	23. IX. "
8. Kastrzewska Władysława	"	25. X. "
9. Klimczak Józef	"	29. X. "
10. Lange Karol	"	9. XII. "
11. Szternberg Chaja	"	6. IX. "
12. Szafrńska Bronisława	"	18. X. "
13. Hokusz Marja	"	15. XII. "
14. Mordkowicz Małka	"	3. II. 1932 r.
15. Franas Stanisław	"	29. I. "
16. Warszawski Szymon	"	4. II. "
17. Podniszewski Stanisław	"	13. V. "
18. Lewkowicz Sala	"	23. III. "
19. Śleziński Stanisław	"	16. VI. "
20. Mikołajczyk Jan	"	6. VI. "
21. Gibalska Karolina	"	5. V. "
22. Marciniak Michał	"	23. V. "
23. Jelonek Weronika	"	30. XI. "
24. Lajb Perla-Chaja	"	29. VI. "
25. Brudka Amalja	"	17. VIII. "
26. Szpajdel Robert	wypisany	15. VIII. "
27. Kabacińska Wanda		

Łódź, dnia 28 stycznia 1933 roku.

Magistrat m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Magistrat m. Łodzi — Wydział Gospodarczy — poszukuje w pobliżu Placu Wolności, względnie w promieniu ul. Piotrkowskiej lokali, nadających się na pomieszczenie biur miejskich a składających się z obszernych widnych ubikacyj, w miarę możliwości systemu korytarzowego, z urządzeniami wodociągowymi oraz kanalizacyjnymi.

Oferty wraz z planami oraz warunkami najmu i wskazaniem powierzchni użytkowej należy składać w biurze Wydziału Gospodarczego przy ul. Narutowicza Nr. 65, pokój Nr. 8 w terminie do dnia 1 marca 1933 roku.

Łódź, dnia 17 stycznia 1933 roku.

Magistrat m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Firma: „Inż. S. Lebenhaft“ (Wólczańska Nr. 35) zagubiła potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Magistratu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Filja: „Zjednoczonych Rzeźników“ (ul. Sporna Nr. 10) zagubiła potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Magistratu m. Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Kinrus Rubin-Hersz, zam. przy ul. Zawadzkiej Nr. 17, zagubił potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Magistratu m. Łodzi.